Akbaba

Leylekler geldi: - Gazeteler -

Leylek — Tam yerine konmuşuz. Bunların da ömürleri bizim gibi lâklâkla geçiyor!

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

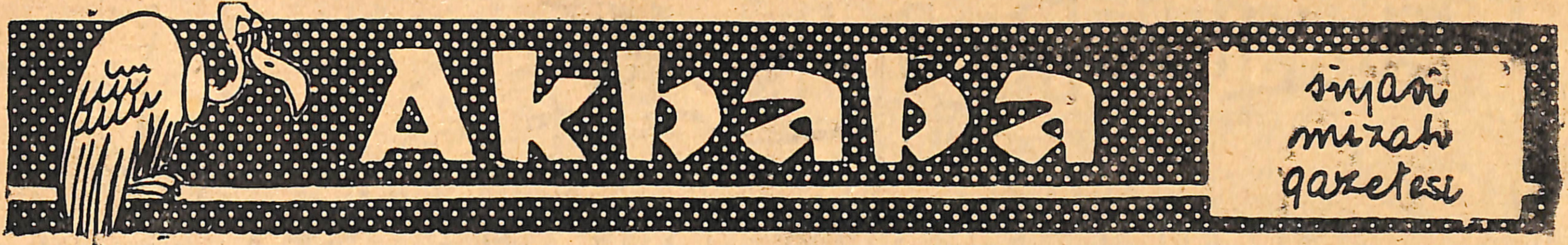
4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 373 C. : 15 7 MAYIS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

SAVARONA

GALİBA Halk Partisi iktidarının son bütçesini tartışıyorduk. Saat, gece yarısını vurmuştu. Kürsüye uzun boylu, dik başlı, dik alınlı, dik burunlu, dik sesli bir milletvekili atıldı. Demokrat muhalifler böyleydiler o zaman: Kürsüye çıkmaz, atılırdılar. Beşyüz kişilik Mecliste ya otuz kişiydiler, ya kırk. Ama, Kurultayın havasına onlar hâkimdi. İçimizde, gizli bir suçluluk duygusu, hattâ bir aşağılık duygusu vardı onlara karşı.

Şimdi, kürsüdeki kartal da onlardan biriydi. Pençesine bütçeden bir parça almış, doymaz bir hırsla didikliyordu:

— Savarona denilen bu yat, her yıl, fakir milletimize bir milyon liraya mal oluyor... Böyle süslere, böyle cakalara perişan keselerimizin tahammülü yoktur!... Halk Partisi iktidarından, millet adına, millet kürsüsünden bu eğlence gemisini, ucuz, pahalı satmasını istiyorum!... Eğer, satın alacak bizim gibi bir hovarda bulunmazsa, onu Marmaranın ortasına götürsünler ve bir torpil atıp batırsınlar... Bu bile bir hayırdır!...

O konuşurken, Şemseddin Günaltay, yanındaki sırada oturan bir mebusa fısıldadı:

— Buna sen cevap verir misin?...

— Veririm!...

İktidar mebusu, Meclisin tüyleri ürpermiş sükûtu içinde kürsüye çıktı:

— Sayın arkadaşlar... Savarona yatının ne zaman alındığını, niçin alındığını, kime alındığını hepiniz bilirsiniz elbet... Ama, bulanan hava içinde, yeniden bir kibrit çakmak, konuyu aydınlatmak lâzım: Vatan kadar büyük, vatan kadar güzel bir insan, Atatürk hastaydı, ölüm hastası... Fransadan getirtilen doktor ona, şehrin tozlarından uzak, deniz havasının faydalı olacağını söylemişti. Bize, hür insanlar içinde yaşama gururunu kazandıran kahramana karşı bizim de bir vazifemiz yok muydu?... Vardı elbet!... İşte, o günkü hükûmet, bu asîl duygu ile şimdi batırılması istenen Savaronayı bulmuş ve almıştı...

O zamanki hükûmet dedim arkadaşlar... Bu, şimdi muhalefet partisi lideri olan Celâl Bayar hükûmeti idi!

Savarona yatının bulunmasını, alınmasını, hâlâ bir vatanseverlik hizmeti sayan bizler, Sayın Celâl Bayar'ı bu millet kürsüsünden bir daha teşekkürlerimiz ve hürmetlerimizle selâmlarız!..

Savarona yatını Marmara ortasında torpilleyip batırmaya gelince... Muhterem arkadaşlar, Cumhuriyet Halk Partisi, bu memleketin çürük bir sandalını bile batmaktan ve batırmaktan korumak gayretiyle iktidarda duruyor... Batırmak şerefini, yarın seçimleri kazanırlarsa kendilerine bırakacağız!

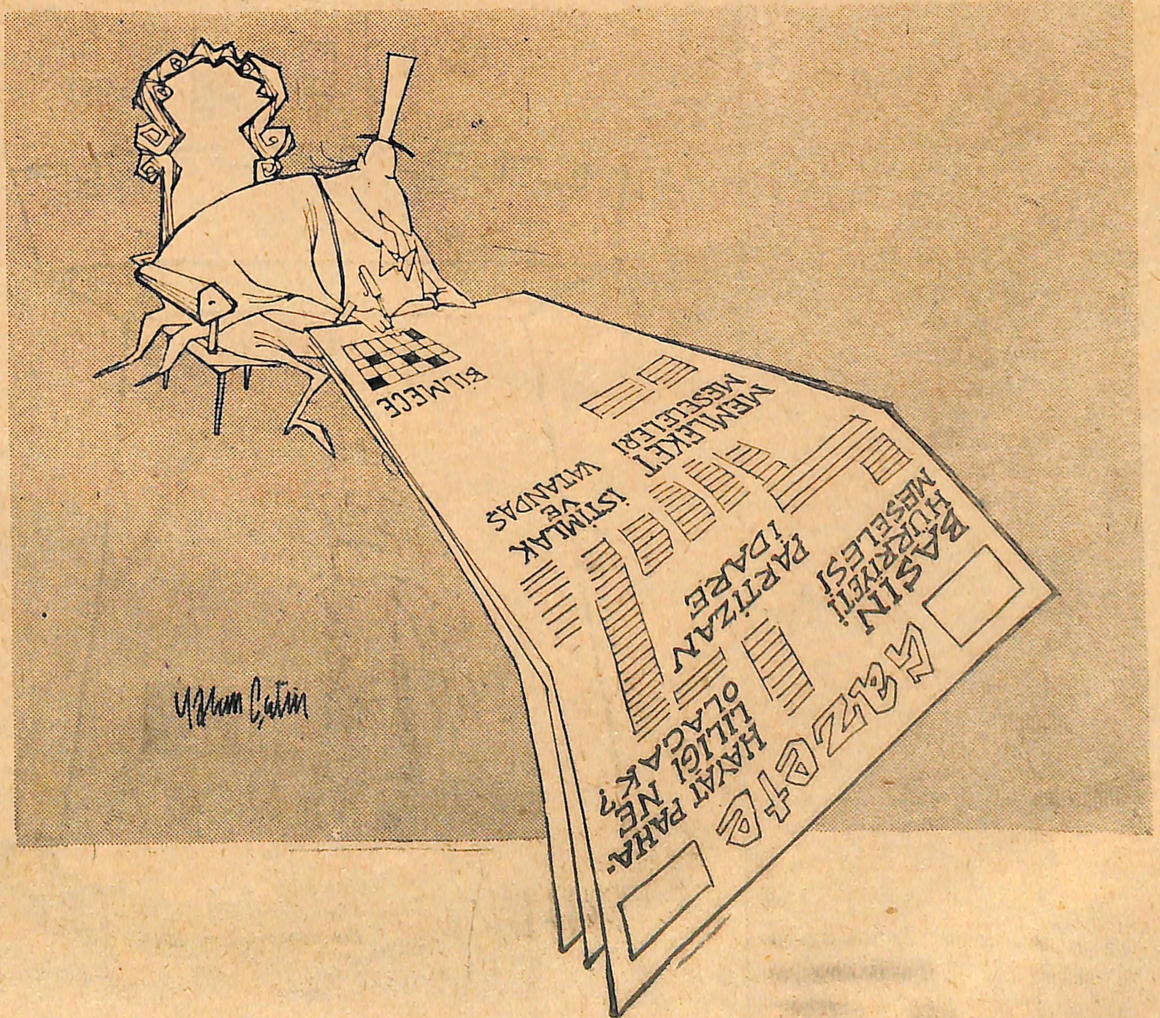
Bu hâtıranın üstünden on yıl geçti, bu on yıl içindeki olaylardan yalnız son üçünü düşünelim: Londra sisleri içinde bir uçağımız parçalandı değil mi?.. Akdeniz açıklarında iki muhribimiz fırtınaya tutuldu, değil mi?.. İspanya yolcuları, anavatana hususî bir İngiliz uçağiyle döndüler, değil mi?..

Hayır, hayır, hayır... Bunların milyonları aşan hesabını değil, başka bir şey soracağım:

Halk Partisinin son bütçesi konuşulurken kürsüye atılan o kartal adam, D.P. muhalefetinin Eskişehir mebusu sayın Abidin Potuoğlu idi. Cevap veren de Yusuf Ziya Ortaç...

Ben, yine masamın başında o günkü benim... Sayın Potuoğlu, sesiniz çıkmaz oldu hiç, siz ne haldesiniz ve neredesiniz acaba?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ

Mebusluk Peşinde

YAKUP Tacor'u. partisi Karadeniz kıyılarından aday göstermişti. Oy, arslanın ağzındaydı bu sefer. Meydanlarda, her gün yüksek atma rekoru kırılıyordu. Öyle nutuklar çekmişti ki Tacor, vaitlerin hepsi değil, yarısı da değil, yüzde onu yerine getirilse, bu sahil kazalarında şimdi şişelere domates suları, elma şarapları dolduran fabrikalar kurulmuş olacak, yerlerde çürüyen toprak mahsullerimiz bir masal tavuğunun altın yumurtaları olacaktı.

Bir dağ ilçesinde adını ilk defa duyduğu soya fasulyesine dört elle sarılmış, hemen iki cümle ile kuruverdiği bir başka fabrika ile yerli sanayie varil varil yağ çıkarmış, köylüyü zengin etmişti. Hey gidi günler heyyy, şimdi soya yağını da, süt tozu, dondurulmuş hindi gibi Sam amcamız gönderiyor!

Balıkçılığa gelince, Nasreddin Hoca'nın kaşık kaşık yoğurt çalıp maya tutturmağa kalkıştığı Akşehir gölü gibi bir şeydi bu. Hani pîrimiz nasıl «ayran yap. iç... Yayıkta döv, tereyağı yap, ye!» demişse, balıkçılık da öyleydi: İkinci su tabakalarının altı, hâlâ meçhul bir servet hazinesi olan denizlerimizden yeni usullerle avlanacak balıklar, yalnız memleketi zengin etmiyecek. bütün dünyayı besliyecekti!

Ama nutuk çekmek, sandıkları seçmen oyları ile doldurmak için yeter çare değildi. Onun attığı kadar karşısındakiler de atıyordu!

Çocuk Esirgeme Kurumuna hediye ettiği iki düzine çorap, yirmi kundura, mintanlık pazen oldukça hoşa gitmişti. Cami İnşa Ettirme Cemiyetine bağışladığı iki yüz lira da, gece, bütün köy kahvelerinde hoşnutlukla konuşulmuştu. Ama Yakup Tacor'un içi yine rahat değildi. Bir şeyler daha bulmalı, bir şeyler daha yapmalıydı. Düşmana açık kapı bırakmamak, her tarafı kollamak lâzımdı bu sefer. Soyu sopu geniş aileler vardı bu memlekette. Peşinden bütün bir köyü sürükliyen ağalar vardı bu memlekette. Fındık bahçelerinde, fındık fabrikalarında bir kaç yüz insan çalıştıran zenginler vardı bu memlekette. Onları da memnun etmek, onları da kendi cephesine çekmek az kazanç sayılmazdı elbet.

Bir akşam, şehrin en ünlü zenginlerinden Kemal Gürkök'ün konağına yemeğe dâvetli idiler. Bu eşkiyalıktan gelme, çakır gözlü, gür kaşlı, koç burunlu, dağ yapılı bir adamdı. Seçimde hangi tarafı tutacağı belli değildi. İktidara da yaşasın diyordu, muhalefete de...

Yakup Tacor, o gün, öğle üstü, oteldeki yatağında yarı uyur, yarı uyanık hayaller kurar, plânlar çizer, hesaplar yaparken, birden kafasında bir şimşek çaktı ve bu şimşeğin ışığında, o gece, kendisini Kemal Gürkök'e şirin gösterecek çareyi buldu!

Biri oğlan, biri kız, iki torunu vardı. Gürgök'ün gençliğinde, dağlarda kız oynatan bu eski eşkiyanın yeni zevki, şimdi evinde bu bebeklerle oynamaktı!

Bay aday, sanki hayali elinden çalınacakmış gibi hızla yatağından fırladı, pantalonu çekti, kravatı düğümledi, şapkayı geçirdi, soluğu Oynak Süleyman'ın köşe başındaki Karadeniz Bonmarşesinde aldı. Camekânda yatırılırca, zamane kızları gibi gözlerini kapayan, karnına basınca tatlı bir ses veren, pembe yanaklı, sarı

Hediyeler

bukleli, mavi entarili kocaman bir bebekle raylar üzerinde, bacasından kıvılcımlar çıkararak dönen bir şimendöfer vardı. Hemen onların yıllanmış tozlarını sildirdi, kutularını kırmızı kurdelâlarla bağlattı ve akşamı, ziyafete giderken götürdü:

— Mini miniler için efendim...

Ne dersiniz, o dağ yapılı büyükbabanın bu incelikten gözleri yaşarmış, sofrada iki üç kadeh attıktan sonra, kalkıp kalkıp Yakup Tacor'u kucaklamağa, öpmeğe başlamıştı.

Eeee, karşı tarafın da gözü, kulağı vardı elbet. En zorlu rakiplerinin bu başarısını hemen duymuşlardı. İki gün sonra onlar da konağa dâvetliydiler. Bir şeyler yapmaları lâzımdı muhakkak.

Muhalif adaylar arasında, tahsilini Avrupada yapmış, adı gibi kendisi de zekî bir genç vardı: Zekî Ünsal...

Zeki Ünsal, uzun uzun düşündükten sonra:

— Hayır, dedi, bizim de oyuncak götürmemiz olmaz. Taklit iyi şey değildir...

Sonra, kurnaz kurnaz gülerek:

— Biz, dedi, kaleyi içinden fethedeceğiz!

Ertesi sabah, o da gitti, Karadeniz Bonmarşesinden bir düzine ipek çorap, iki şişe lâvanta, iki kutu pudra aldı ve akşam, kendilerini merdiven başında karşılayan ev sahibinin kulağına fısıldadı:

— Küçük hanımla gelin hanım için!...

Ama, kulağa fısıldanan bu beş kelime, ihtiyar eşkiyanın içine beş kurşun gibi işlemişti. O gece, içtikçe kaşları çatıldı, gözleri şimşeklendi, çeneleri kısıldı. Kızı ile gelini onun namusuydu. Bu frenk bozması oğlan ne demek istiyordu yâni?... Kızının bacaklarına çorap, gelininin yanaklarına pudra almak haddi miydi onun?...

Yemek, tehlikeli bir sessizlik içinde yendi ve erkenden dağıldılar.

Gece, sabaha kadar gözlerini uyku tutmayan Kemal Gürkök, daha ortalık ışırken iki paketi, şoförü İsmail Yelüfürdü ile otele gönderdi:

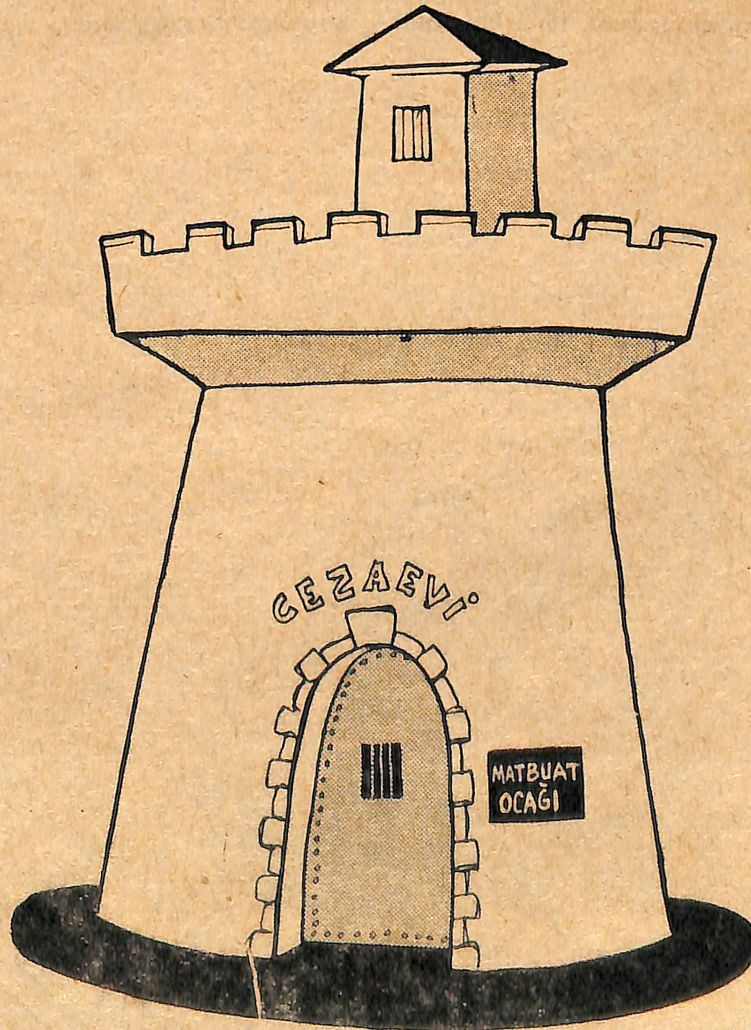
— Söyle o terese, bir daha gözüme görünmesin!

Ondan sonra, Gürkök'ün bölgesinde seçim sandıklarından Zeki Ünsal adı yazılı listeden bir tane bile çıkmadı. Oylar sayılırken, Kemal Gürkök, kırçıl bıyıklarının altından cigaranın sararttığı iri dişleri gülüyor:

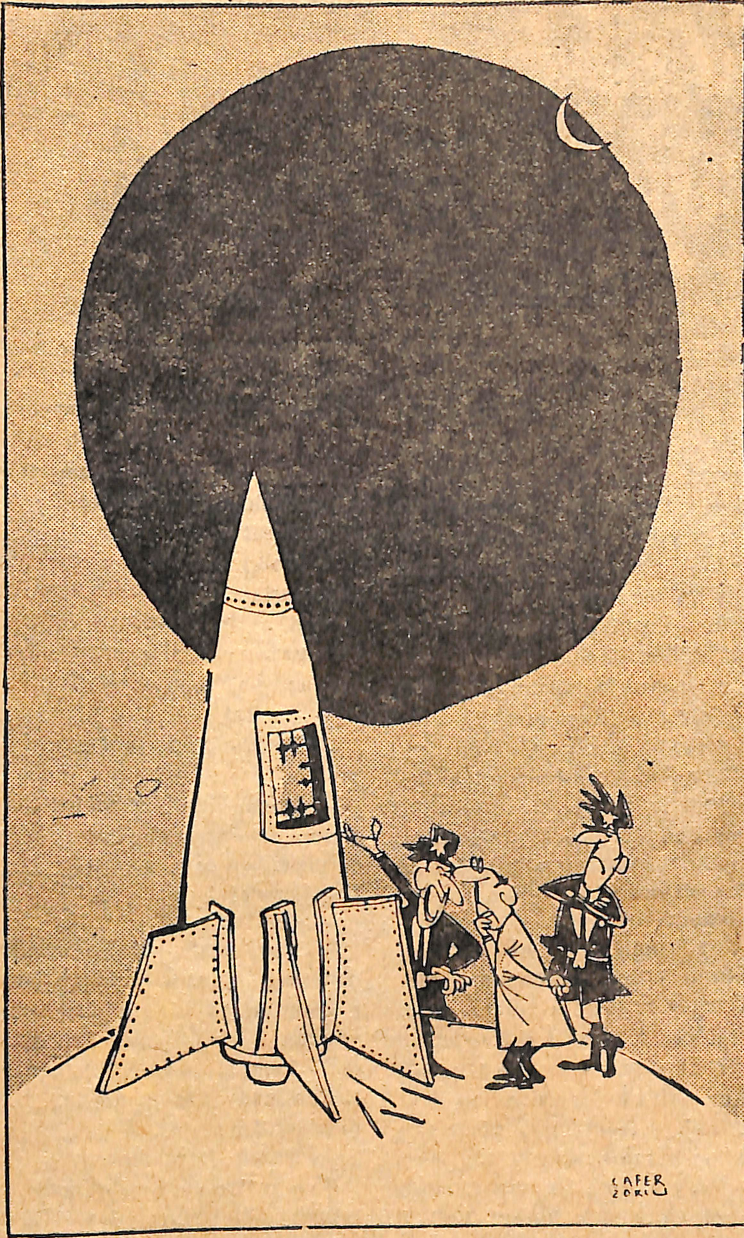
— Kerata, yine ucuz kurtuldu, diyordu. Onu sofra başında temizlemek işten değildi ama, elimi silâha sürmemeğe tövbe ettim bir kere!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ankara'da D.P. bir «Matbuat Ocağı» açtı. (Gazeteler)

Amerika Ay'a fare gönderecek... (Gazeteler)

— Ben size demedim mi? Kamyon faresidir bu, kaçar diye!..

Siz de duymuşsunuzdur elbet, güzel, sıcak, sevimli bir şarkıdır.

Doktor civanım!

Bu şarkının radyoda söylenmesi yasak edilmiş. Neden acaba?... Gazetelerin yazdığı doğru ise doktorlar alınıyorlarmış!

İnanmadım. Alınacak ne var bu şarkıda? Doktorluk mu? Meslekleri!... Civanlık mı? Ne mutlu o yaşta olanlara!

Buna alınsa alınsa yetmişlik Sağlık Vekilimiz doktor Lûtfi Kırdar alınır. Geçenlerde kayınpeder olan doktor Namık Gedik bile alınmaz, daha yarım civan sayılır. Hele doktor Mükerrem Sarol aslaaaa:... Hem bu civanım şarkısı sakın onun için çıkmış olmasın!

Eskiden, peçe ve çarşaf içindeki kadın, erkek namına, ancak doktor yüzü görebilirdi. Nabzını doktor eli tutardı. Kalbini, o da başını sinesine yaslayarak değil, bir maden boru ucundan doktor dinlerdi. O hasret yıllarının şarkıları vardır, çoğu doktor üstüne... İşte bir tanesi:

Bir açık yâreye doktor vurulur mu neşter?...

İşte bir tane daha:

Doktor ne için nabzımı aldın ele, söyle?...

Hayır, hayır, bu radyo yasağında yine bir politika kokusu var. Malûm ya, doktor, yalnız tıp doktoru olmaz. Hukuk doktoru var, edebiyat doktoru var, iktisat doktoru var...

E, doğrusunu isterseniz, öyle bir durumdayız ki, hukukumuz da, edebiyatımız da, iktisadiyatımız da doktorluk hasta!... Bütün millet, akın akın kapılarında toplanıp yalvaracak haldeyiz:

Doktor civanım,
Neler istiyor canım!

Hele şu «Neler istiyor canım» yok mu? Listesini yapsam, bütün Akbaba'yı doldurur...

Ne dersiniz, yasak etmekte hakları yok mu?

Hürriyet gazetesinde bir Adana telgrafı... Telgrafın başlığı okuyanı şaşırtıyor: «Ahlâksız vâız!»

Yahu bu nasıl lâf? Vâız kime derler? Camide müslümanlara vaız eden, nasihat eden, kötülüklerden sakınmayı öğreten, doğru yolu gösteren muhterem insana, değil mi?... E, vâızın ahlâksızı olur mu?...

Elcevap: Oluuur:...

Birer birer sayalım: «Karılara sinemaya giden kocalar deyyustur!» diyen vâız ahlâklı mıdır?

«Çocuklarına Attilâ, Cengiz ismini koyanlar komünisttir!» diyen vâız ahlâklı mıdır?»

«Karıları oruç tutmayan kocalar cehennemde yanacaktır!» diyen vâız ahlâklı mıdır?

«Faik Ahmet Barutçu muhalifti. Ruhuna mevlût okumam!» diyen vâız ahlâklı mıdır?

Cahil vâız, edepsiz vâız, ahlâksız vâız o kadar çok ki, kendi kendimize karar veremedik...

Sonra, telgrafı okuyunca anlaşıldı. Meğer gazetenin bahsettiği ahlâksız vâız kimmiş biliyor musunuz?

Otel odasına «kızım» diye soktuğu on bir yaşındaki çocuğu kirleten vâız!

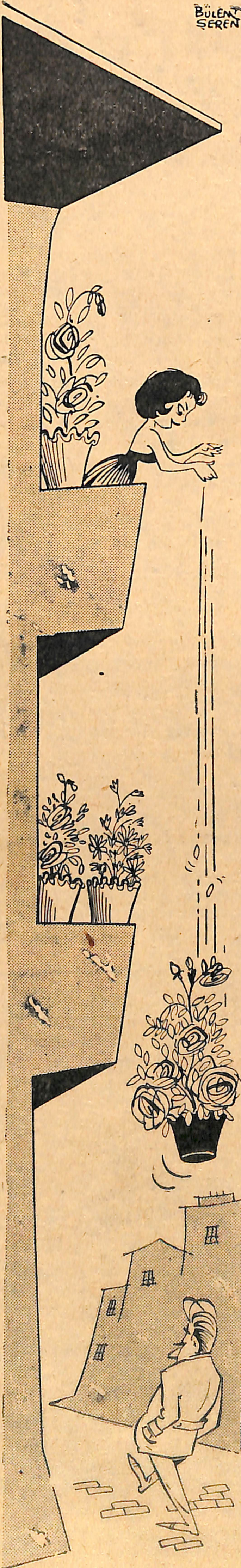
Hey Allahım, sen bizleri hırsızlardan, insafsızlardan, imansızlardan değil, vâızlardan muhafaza et!

Doktor civanım şarkısı yasak edildi. (Gazeteler)

— İiiiilaaaç civanım... Yoktur yoktur imanım!..

C. H. P. misali:

«BAHAR TAARRUZU!»

VALLAHİ Çok Sevindim

Nusret V. Saygel

SİZ siz olun, karşılaştığınız dostlarınızı fazla sevindirmemeye bakın. Ben denedim de biliyorum. Dostum öylesine sevinmişti ki, canımı elinden zor kurtardım. Meğer şu sevinç dedikleri de ne meret bir şeymiş...

Hani, miting meydanlarında tatlı tatlı konuşurken karakolu boylayanlar yok mu? Hepsi sevinç suçlusudur. Alkışı gördüler mi, kaçırıyorlar kantarın topuzunu! Hele o Ankara Hilton misafiri yazarlar, hep sağdan, soldan gelen alkışların kurbanı... Hiç birisi politika mahkûmu değil, hepsi sevinç mahkûmu!

Onun için, birisi fazla sevindi mi, ben orada yokum!

Durun, şu sevinç yüzünden başıma gelenleri anlatayım da, bunun ne olduğunu anlayın siz de...

Hamdolsun, dostum, akrabam biraz fazlacadır. Ara sıra beni ararlar, karşılaşabilirsek görüşürüz. Bazısı da işi sıraya döker. Ziyaret sırası benimse, kıyamet kopacağını bilse ben gitmeden o gelmez. Hele bu sıracıların içinde birisi vardır, tam onsekiz yıldır görüşmüyoruz! Halamın büyük oğludur. Ben on yaşında iken ziyaretime gelmiş, sıra bende olduğu için, onsekiz yıldan beri beni bekliyormuş. Bir zamanlar orta okula gittiğini biliyorum ama. Kore savaşlarına katılıp başçavuş olduğunu, Tekel bayiliğine başladığını sonradan duydum.

İşsizim. Onu arayacak hâlim yok. Yazılarım cebimde, matbaa kapılarında dolaşıp duruyorum.

Ben kendi derdimle uğraşırken, bir tanıdık yolumu kesiyor:

— Nerelerdesin be kardeşim? diyor. Sizin başçavuşun selâmı var... Geçenlerde gördüm, seni sordu... Çok özledim, seviyorum keratayı, diyor. Bir kerecik gidiver nolur?

İki adım yürüyorum, bir başka tanıdık:

— Başçavuş her karşılaşmamızda seni soruyor bana, diyor. bir kere gidiver şu herife nolur?

Bir kere gidivermeyi ben de biliyorum, ama bizim başçavuş taaa Karakulakta oturuyor. Yaya gideyim desem, aç susuz iki gün iki gece sürer.

Matbaadan ilk paramı aldığımı gündü. İnsan uzun zaman parasızlık çektikten sonra eline birkaç kuruş geçince, sevineceği yerde bir üzüntü duyuyor. Önce karnımı doyurayım, diyorum, bu defa borçlar geliyor aklıma. Eldeki para ne karın doyurmaya, ne de borç ödemeye yeter. Şöyle bir hesaplıyorum, yüz dirhem ekmekle yüz gram zeytin alsam, borçları da taksite bağlayıp her birine beşer kuruş versem, gene yetmez. Düşündüm, taşındım sonunda kararımı verdim. Yemek yemiyecektim. Alacaklılara görünmeden düş yola, ver elini Karakulak!

Son bindiğim taksinin şoförü:

— İşte geldik, Karakulak burası...

Deyince, derin bir oh çektim. Kimbilir başçavuş beni görünce ne kadar sevinecekti.. Onsekiz senelik hasret bu!

Tarif edildiği gibi evi buldum. Açlıktan hâlim kalmamış, dizlerim titriyor. Kapıyı çaldım, başçavuş açtı. Fitil gibi sarhoş. Beni görür görmez bir nağra attı, bütün ev halkı kapıya döküldü. İçeri girdik. Kanlanmış gözleriyle yüzüme bakıp bakıp:

— Vay canına be, diyor, onsekiz yıl yâhu, dile kolay! Vallahi çok sevindim!

— Ben de çok sevindim, diyorum, hiç değişmemişsin maşallah... Hadi ben gelemiyorum, hiç olmazsa sen gelseydin ya...

Basıyor kahkahayı:

— Yooo... diyor. Sıra sendeydi...

Dışarda karısının yaklaşıp uzaklaşan ayak sesleri, bardak, tabak, kaşık gürültüleri duyuluyor. Yemek hazırlıyor olacak.

Başçavuş konuşuyor:

— Çok hayırsızmışsın be... Benden misafir hiç eksik olmaz. Gözlerim yollarda, hep seni bekliyordum. Hay sağ olasın, o kadar sevindirdin ki...

Yol yorgunluğu bir yandan, açlık bir yandan. Gözlerimi yumsam, üç gün mışıl mışıl uyuyabilirim. Karısı geldi:

— Haydi masaya buyrun, dedi.

Kalkıp masaya geçtik. Ortada, kiloluk bir şişe rakı, küçük bir tabakta salata, iki dilim ekmek ve sudan başka bir şey yok. Ben, belki yemek hazırlanıyordur derken, Başçavuş kadehleri doldurdu:

— Haydi şerefe...

— Şerefe ama, ben rakı içmem kardeşim. Hatırın için bir kadeh alayım.

Boş mideye rakı ateş gibi iniyor.

Başçavuş kahkahayı basıyor:

— Yooo... Onsekiz yıl, kardeşim... Bu sevincin şerefine bu şişe bitecek artık. Şerefe!...

— Şerefe!...

— Belki beni sana sarhoş diye tanıtmışlardır ama. ben öyle çok içmem. Hani şöyle pek sevdiğim bir insan gelir de, sevinçten bir şişe açıveririm, o kadar. Şerefe!...

— Şerefe!...

Bizim Başçavuş içki içiyor sayılmaz canım, sevinince içiyor.

— Pazar günü Rahmiler geldi. Öyle sevindirdi ki beni... Zaten severim keratayı, açtım bir şişe... Haydi şerefe!...

— Şerefe!...

— Tam Rahmi'yi uğurladım, dönerken, baktım karşıdan Hayri geliyor. Hayri'yi bilirsin, canımı veririm o çocuk için. Bir sevinç sardı içim, bir sevinç, kiloluğu getirdim ortaya, iç babam iç... Haydi şerefe!...

— Şerefe Başçavuş!

Şişe yarıya indi, vakit gece yarısına yaklaşıyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor, uyku gözlerimden akıyor. Ara sıra dalar gibi oluyorum, ensemde bir tokat şaklıyor, sıçrıyorum yerimden:

— Vallahi pek sevindirdin, diyor Başçavuş, hadi şerefe!..

Ulan senin şerefine... Yemek yedirmedin, bırak uyuyayım be!

— Neden içmiyorsun?

— Ben tamamım Başçavuş!

— Yoo, olmaz, bu şişe bitmeli... Şerefe!

— Eh, şerefe olsun bakalım.

Kendimi tartıyorum, biraz daha içersem şerefim iki paralık olacak. Su dökmek bahanesiyle dışarı çıktım. Karısı mutfakta ağlıyordu. Beni görünce:

— Gördün mü başımıza gelenleri? dedi. Bu adama sevinç hiç yaramıyor. Ziyaretine birisi geldi mi, yandı demektir. Açar şişeyi hem içer, hem içirir... Yalnız içmekle kalsa gene iyi.

— Ya ne yapar?

— Hem uyumaz, hem misafirini uyutmaz. Bu kadar da değil. Misafiri aç, susuz, uykusuz, sadece rakı içirterek ava çıkarır, dağa çıkarır, insanı canından bezdirir.

— Her gün misafir gelir mi?

— Bir kere gelen bir daha gelmiyor ama, yine de gelenler var. Hiç kimse gelmese eline gazeteyi

alır, artan fiatları görür sevinir, istimlâkleri okur sevinir, meclis kavgalarını okur sevinir, açar şişesini zıkkımlanır.

Tam yerine düşmüştük, keşke gelmez olaydım. Haydi gelmeye geldik de, şimdi kurtulması mesele... Masaya dönüyorum. Başçavuş anlatıyor:

— Dün de bizim Hasan gelmez mi?

Ben devam ediyorum:

— Bir sevindin, bir sevindin...

— Evet, açtım bir şişe, şerefe...

— Şerefe...

Sonunda şişe bitti. Bitti ama, ben de bittim. Yatak gözlerimde tütüyor. Şimdi rahat bir uyku çekerim, sabah ilk otobüsle tutarım yolu. Ulan Başçavuş, sen beni on sekiz yıl daha göremezsin ya, işte oldu bir kere.

— Haydi yatalım artık, dedim.

— Yatmak mı? Yatmak olur mu yâhu? Kırk yılda bir evime geleceksin, hiç sohbet etmeden, eğlenmeden, buraların güzelliğini görmeden vaktini uykuda geçirip, dönüp gideceksin öyle mi?.. Ayıp be! Onsekiz yıl hasret kal, sonra tekrar evine yolla, olur mu hiç?

— Olur kardeşim, yabancılık mı var aramızda? Bırak yatayım...

— Yooo, ben misafiri pek severim, hele seni.. Seni gördükçe, dayım gözlerimin önüne geliyor. Çok sevindim, çok! Şimdi de pikap çalıp eğlenelim

İçim geçmiş, oturduğum yerde sızıp kalmışım. Enseme inen kuvvetli bir tokatla yerimden sıçradım. Pikapta caz müziğinin sesi kulakları tırmalıyor. Başçavuş ellerini yana açmış, caz şarkısiyle çifte telli oynuyor. Arada bir kah kahayı basıp basıp, enseme tokatı yapıştırıyor:

— Amma sevindirdin be, diyor, kalk oynıyalım.

— Başçavuş, uykusuzum, bırak, gözlerim açılmıyor!

Kolumdan çekiyor:

— Misafirim için canım feda... Biliyorum sen biraz sıkılgansın da, beni rahatsız ettiğini zannettiğinden böyle söylüyorsun. Şerefsizim şu kadarcık uykum yok, haydi kalk!

— Bırak kardeşim kolumu!...

— Bırakmam bırakmam, nasıl lâzımsa öyle eğleneceğiz bu gece, haydi...

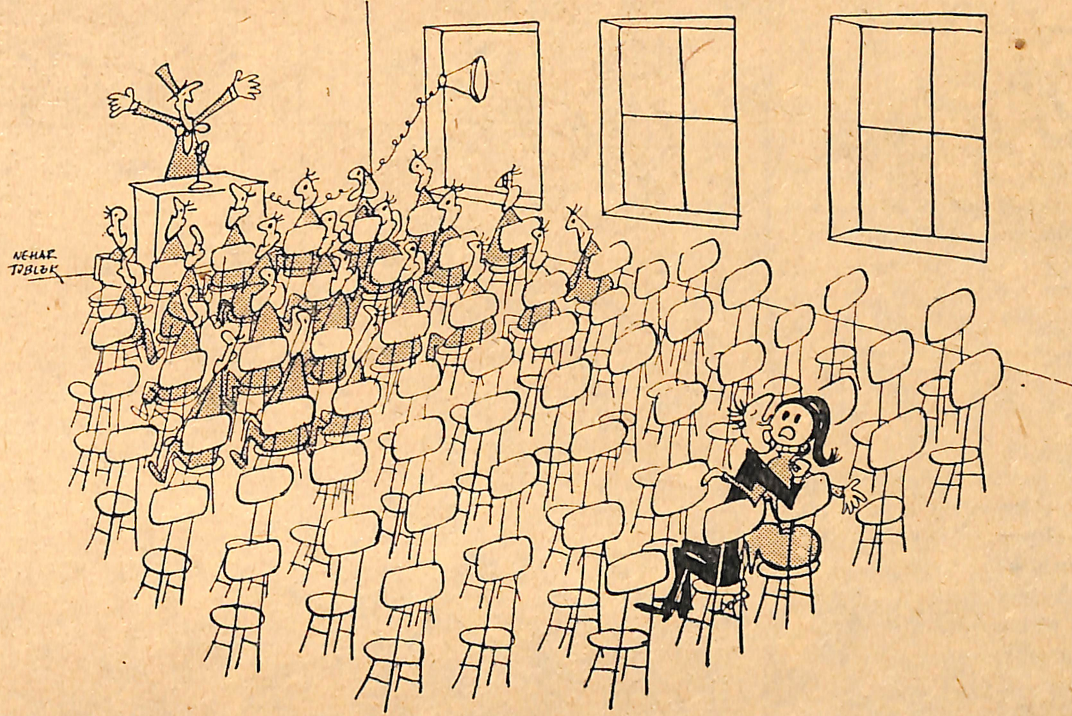
— Ulan hergele kolum elinde kalacak, bırak! Çekme bee!

— Hah şöyle .. Resmiyeti kaldır aradan, yavaş yavaş samimî ol ba kalım!

Tuttu, boş çuval gibi kaldırdı beni. Zıplıyoruz, dönüyoruz, eliyle ensemden yakalamış, ayaklarım havada, o nereye giderse ben de oraya...

— Rak rak rak... Rok rok rok...

Bir aralık galiba ikimiz de yığılıp sızmışız. Şafak sökerken, yediğim bir tekme ile gözlerimi açtım. Başçavuş:

— Gel sevgilim toplantının havasına uyalım!..

— Haydi, davran diyor, ormana çıkacağız!

Ah Başçavuş boyun bosun devrilsin! Kendi kendime açıyorum ağzımı, yumuyorum gözümü. Ulan senin başka işin yok mu hergele! Onsekiz senedir arayıp sorma, sonra kalk ormana ziyarete git. Herif sana ne yapsa müstahaktır, sevinmiş bir kere... Artık önüne geçilir mi? Sık sık ziyaret etseydin bu kadar hasret kalmaz, bütün sevincini bir anda çıkartmaya kalkmazdı.

Başçavuş avcı elbiselerini giymiş, tüfeği sırtında odaya girdi:

— Haydi domuz avına çıkıyoruz!

— Kardeşim beni bırak. Ben ilk otobüsle dönüyorum.

— Dönemezsin, imkânı yok bırakmam, çocuk musun sen? Buraların ormanlarını görmeden dönersen gülerler insana.

— Gülen bana gülecek, sana ne be?

— Bırak numarayı da, kalk. Hani kendim için gittiğimi zannetme, inan ki senin için...

Artık konuşmaya bile takatim yok. O, devam ediyor:

— Bir de kiloluk attım çantaya, oturur çekeriz kafaları!..

— Bak Başçavuş, bırak şimdi gideyim, vallahi yarın gene gelirim.

Bir yandan kafa tutuyorum, bir yandan da ödüm patlıyor. Ya sevinci artarsa?... Allah korusun parçalar bu herif beni! Başçavuş dayandı, ben direndim, sonunda ensemden tuttuğu gibi, ayaklarım yerden kesildi. Açlıktan mı, uykusuzluktan mı, nedense bayılmışım. Gözlerimi açtığımda, can kurtaran arabasındaydım.

İşte bunun için siz siz olun da, fazla sevinen bir kimse gördünüz mü, yanından uzaklaşın.

Nusret Vedat SAYGEL

*

Fil!..

Genç öğretmen hanım tabiat bilgisi dersinde çocukları şöyle bir yoklamak istedi. Ön sıralardan bir afacanı kaldırıp sordu:

— Söyle bakayım Yavuz; Fil nasıl bulunmuştur?

Yavuz omuz silkti:

— Fil o kadar büyük bir hayvandır ki öğretmenim, kaybolmasına imkân yoktur! Her halde çok kolay bulunmuş olmalı!

SOKAK POLİTİKASI

Temel Gün!..

Takvimde bizim için mutlu bir gün vardır: 23 Nisan! O gün, yeni bir vatanın temel günüdür. Türkiye Cumhuriyetinin temeli o gün atıldı. O günden bugüne, kafadan kalbe, yerden göğe kadar, atılan her temel, o ana temelin parçasıdır.

Elimde, küçük, sevimli, insana yalnız okumak değil, öpmek, okşamak arzusu veren bir dergi var: Doğan Kardeş. Meğer onun temeli de 23 Nisanda atılmış ve bu yıl on yaşına basmış.

Bir dergiyi onbir sene yaşatmak güç bir iştir. Bir çocuk dergisini yaşatmak daha güç. Ama, Doğan Kardeş gibi, maskeli, tabancalı haydut romanlariyle körpe hayalleri avlama peşinde koşmıyan, sahici bir çocuk dergisi için, çok, çok, çok daha güç!

Doğan Kardeş, yalnız bir derginin adı da değildir. O bir yayın evinin de adıdır: Kitaba, kitap haysiyetini, içi ve dışiyle o verdi.

Bu kadar da değil. Bizde, doğum gibi, bayram gibi, yaş günü gibi mutlu günlerde kitap hediye etmeyi de yavaş yavaş gelenekleştiren Doğan Kardeştir.

Önümde, boy boy, renk renk yığılan kitap dağına bakıyorum, göğsüm sevinçle doluyor.

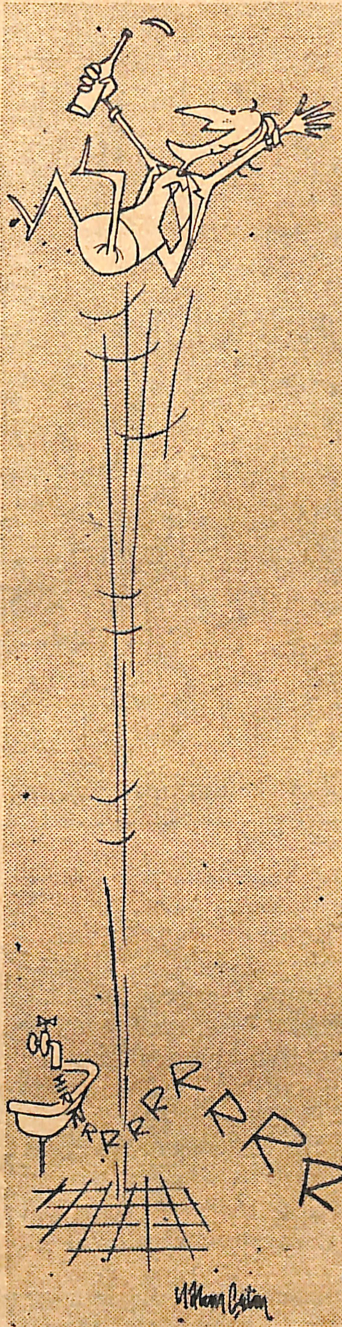
Göğsüm sevinçle... Ama, gözlerim yaşla!

Doğan Kardeş, bir Türk çocuğunun adıdır. O, İsviçre'de, bir dağ mektebinde okuyordu. Bir gün, onbir arkadaş, açık havada gezmişler, türküler söylemişler, güle, oynaya yuvalarının yolunu tutmuşlardı. Ansızın, eteklerinden geçtikleri dağdan bir parça koptu ve toprak ana, onbir çocuğu dev bağrına bastı... Öyle ki, bütün araştırmalar sonunda, Doğan'dan tek hâtıra bulabildiler: Daima yanında taşıdığı küçük Türk bayrağını!

Bundan yirmi yıl önce İsviçre'de bir dağ çökmüştü. Şimdi, Türkiye'de kitaplardan bir dağ yükseliyor. Bu yükselen dağa adını veren Doğan, o dağın altında kalan Doğan Kardeş'tir.

Türk çocukları, size yağan nur, onun da dağ kabrine yağsın!

AKBABA

RAKI ALDI, SU ÇIKTI
(Gazeteler)

suya çizgi
YAŞAR ÖZEN

Sabreden derviş

Demokratlar şimdi de: Biz vaad ettik, vâde vermedik diyorlar

Yâni, vaadlerini, 50 yıl, 100 yıl, 200 yıl sonra da yerine getirebilirler.

Kur'anda bir âyet de «Saadeti bu dünyada görmiyenler üzülmesinler, mutlaka göreceklerdir lâkin öbür dünyada» der.

Doyum olmazı

Gazetelerde bir havadis: D. P. Muhabbet toplantısı yapıyor.

D. P. muhalefetinin «husumet andından» sonra, D. P. iktidarının «muhabbet toplantısı» Sevsinler. Kediler de yavrularına büyük muhabbet beslerler. O kadar ki, aşırı muhabbetlerinden yalarken yalarken... Malûm...

Kokteyl!

Ankara'da bir yerli filmin fragmanını seyrettim. Film bugüne kadar çevrilen Türk filmlerinin en pahalısı ve en güzeli imiş. Bu Türk filmi nasıl bir film biliyor musunuz? Baş kadın artisti Amerikalı, baş erkek artisti Alman, film fotoğraflarını çeken de İngiliz.

Eh çorbada bir tutam tuzumuz olmuş... İsim babalığını da biz yapmışız.

Elhaaak!

Bay Tevfik İleri'nin: «Biz tenkide tahammül ederiz, biz tenkide tahammül edemiyen insanlar değiliz» diye bir Vatan Cephesi ocağında nutuk verdiği gün Temyiz Mahkemesi, Bay İleri'nin muvafakatiyle açılan, Ulus gazetesinin ve mesul müdürünün mahkûmiyetiyle neticelenen bir dâvayı tasdik ediyordu. Bay İleri tenkidi severmiş!

Hani ağlayan geline annesi:

— Kızım istersen gitme kal demiş de genç kız hıçkıra hıçkıra:

— Yok, diye anasını cevaplamış, ben; hem ağlarım hem giderim!...

Tavuk meselesi!

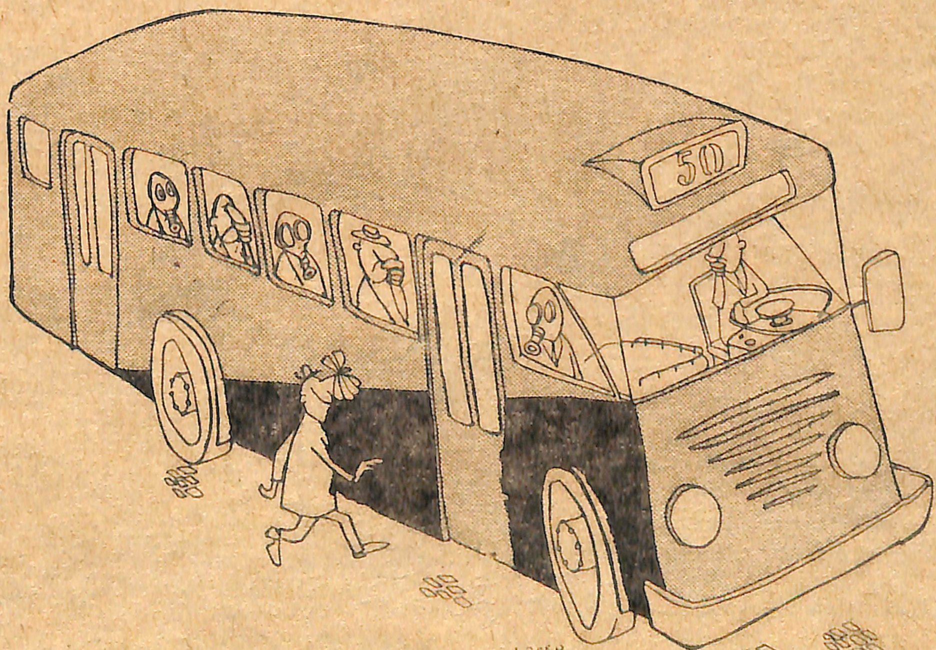
Bu devre Gaziantep milletvekili, ona turist milletvekili demek daha doğru olur. Bay Bahadır Dülger; İnönü'yü kuluçka tavuğuna, milletvekillerini de civcivlerine benzetmiş. Bay Bahadır hani az zeki adam değilmiş.

Doğrudur; D. P. de bu tavuktan çıkmadı mı?

Kim yutar

D. P. Ankara'da bir Vatan Cephesi Matbuat Ocağı açmış. Tuhaf şey, matbuatın ocağına incir ağacı dikenler, şimdi gölgesinde serinlemek istiyorlar.

Kokulu otobüs icad edildi... (Gazeteler)

YAZISIZ

MEVLÛT KUYRUĞU

Adnan Veli

RADYO EVİNİN giriş kapısındaki büyük taşlık, o gün gene mahşer gibi kalabalıktı. Pencerelerin önü, duvar dipleri, müracaat odası, vestiyer, stüdyolara giden koridorlar tıklım tıklımdı. Ziyaretçilerin hepsi de Radyo Müdürünü görmek, kendisiyle üç satırcık konuşmak istiyorlardı.

Vestiyere bitişik pencerenin önüne çömelmiş olan Yektane hanım, dul Nazmiyenin üvey annesi Fetanet'e dedi ki:

— Bu, her gün böyle kardeşim. Her gün buraya geliyoruz. Ama müdürü görmenin bir türlü imkânı yok. Nasıl demokrasi bu kardeş?...

— Vallahi benden de al o kadar hemşire. Ben de tam on üç gündür şuradakta kuyruğa giriyorum, gene de olmadı. Ama artık bugün ne yapıp yapıp huzuruna çıkacağım.

Daha sözünü bitirmemişti. Merdivenleri ağır ağır inen müdürün odacısı holdeki ziyaretçilere doğru seslendi:

— 76 numara, Fetanet Gürbüzoğlu...

— Hay Allah senden razı olsun. Beni çağırıyorlar galiba kardeş. Ayol buradayım, burada. Hisst, efendi oğlum, beni mi çağırıyorsun?...

— Fetanet Gürbüzoğlu sen mi-sin bayan?...

— Ben'im ben..

— Yürü öyleyse... Müdürü görme sırası sende..

Fetanet hanım, yaşından beklenmiyen bir çeviklikle ayağa kalktı. Odacının peşine takılıp merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Halı döşeli koridorları geçerken e-nikonu heyecanlıydı. Müdürün odasına gireceği vakit başörtüsünü iyice sıkıladı. Kapıdan içeri girip el pençe divan durdu. Müdür, yazı masasının üstünde duran tomar halindeki evraka abanmıştı. Kadının odaya girdiğini farkedince doğrulup gözlüğünü düzeltti:

— Buyurun efendim, dedi. Benimle görüşmek istemişsiniz

— Evet müdür bey oğlum. Tam on üç gündür, seni görmiye buraya taşınıdım. Derdimi bir bilsen, yüreğine kan oturur kör olayım. Benimkisi gibi dert, dağlara, taşlara...

— Ne oldu efendim, isteğiniz nedir?...

— Evlâdım, ben mevlût okutmak istiyorum.

— Evet, ne olacak? Size mevlût okutmayın diyen mi var?

— Yooo anlamadın. Ben mevlûdu camide okuttuğum zaman, radyoda da duyulsun. Radyodan camiye kadar hat çekin diye geldim.

— İyi ama bayan, biz her mevlût okutan için camilere hat çekemeyiz ki... Ancak bir şartla..

— Aaaa oğlum, ancağı mancağı yok bu işin. Kırk yılın bir başı, bize de bir insaniyetlik yapacaksın.

— İyi ama, siz mevlûdu kimin için okutacaksınız?..

— Esas, benim birinci efendim Hacı Rüstem için okutacağız. Bir de Seniyenin şeyi Cafer verdi ya?..

— Seniyenin nesi?...

— Ayol, işte orasını da sen anlayıver...

— Hangi Cafer bu?..

— Ayol Nalbur Remziyenin damadı Uyuz Caferi tanımaz mısın?.

— Yoo, nereden tanıyacağım?...

— E aşkolsun vallahi... Şu İstanbul gibi yerde Uyuz Caferi tanımıyan var mı?.. İkinci şubeye bile soracak olsan, künyesini ezbere okuyuverirler.

— Tanımıyorum bayan..

— Hani canım, bıldır Dolapdere'de vurdular'dı ya?... Vallahi pâlûzeler gibi oğlan, bi gayrı hakkın yere gümlêdi gitti.

— Başınız sağ olsun...

— Allaha emanet ol evlâdım, ne yaparsın?... Şimdiki zamanda erkek evlâdı olanın başı dertte. Ama başa gelen de çekiliyor Cenabı Rabbimin emrini, kul kısmı değiştirecek değil ya..

— Tabii... Sonra?..

— Sonrası, işte böyle müdür bey oğum. Mevlûdumuz için, Rad.yo, Atikali camisine bir hat çeksin diyerekten geldim

— Ama bayan, biz her mevlût için camilere hat çekecek olsak, bu işin altından kalkamayız ki...

— Madem altından kalkamazsın da, Yamuk Cemile'nin dostu Kenesetli Zekeriyya'ya ne demiye radyoda mevlût okuttunuz?..

— Hangi Yamuk Cemile bu?...

— Ayol Kabasakal'da bohçacı Cemile yok mu?..

— Onu da tanımıyorum ben...

— Tanırsın, tanırsın... Hele şöyle zihnini bir yokla bakalım..

— Tanımıyorum dedim ya ba.yan...

— Bu Cemile dedikleri karı, vallahi büyücü karıların ana padişahı. Öylelerin mevlûdu radyoda okunur da, bizimki ne demiye okunmazmış?... Karı bir aydır bütün mahalleye nisbet verip duruyor. «Benim efendimin mevlûdu radyolarda ilân oldu. Zekeriyya'cığımın ruhuna milyonlarca insan elfatiha çekti» diyerekten karıda bir azamet, bir kibir Eğer ki ben de kendi efendimle Cafer'in mevlûdunu radyoda okutamazsam, bir daha da o mahalleye dönemem müdür bey oğlum. Sen bu işi ne yap yap, beni o Cemile domuzuna karşı küçük düşürme.

— Hanım teyze, bu iş Cemile memile meselesi değil ki... İstanbul radyosunu bütün dünya dinliyor. Ayşe hanım, Fatma hanım için hususî mevlût yayını yapamayız biz!

— E aşkolsun müdür bey... Sim diye kadar nasıl yaptınız?...

— Kimin için yaptık a efendim?...

— Ayol müdür efendi oğlum, açtırmasana kutuyu. Bir kere Boşnak Remziyenin mevlûdunu ilân ettiniz. Kayyum Selim efendinin mevlûdunu ilân ettiniz. Kanbur Ayten'in mevlûdunu ilân ettiniz. Karyoka Müzeyyen'in mevlûdunu ilân ettiniz. Ocak Başkanı Zülfü efendinin mevlûdunu ilân ettiniz. Şoför Cemalettin'in kaynatası Çopur Hıdır'ın mevlûdunu ilân ettiniz. Daha sayayım mı?...

— Hayır saymayın Ben sizin saydıklarınızı zaten tanımıyorum Ama o dediğiniz mevlûtlar radyoda yayınlandıysa, muhakkak bir icabı vardır. Yoksa, her rast gelenin mevlûdunu radyoda yayınlıyacak olsak, Radyoevinde teravih namazı da kıldırmamız lâzım...

— Ayol kıldırmıssınız zaten. Duydum. Onu da Tabur kâtibi Yüzbaşı Hüsnü beyin hareminden duydum.

— Hanımefendi, boşuna ısrar etmeyin. İsteğinizin kabulüne kanunî imkân yok.

— Ayol benim mevlûdum sırf benim ölmüşlerim için değil ki. Ben bu mevlûdu Mustafa Kemal Paşanın ruhuna da yollıyacağım. Kore şehitlerinin ruhuna da yollıyacağım. Dumlupınar şehitlerinin ruhuna da yollıyacağım. Londradaki tayyare kazasında ölenlerin ruhuna da yollıyacağım. Eğer ki kabul etmezseniz, ben de şikâyete giderim!

— Kime şikâyet edeceksiniz bakalım?... Biz burada vazifemizi yapıyoruz...

— Ben vazife mazife anlamam müdür bey oğlum. Sen beni Yamuk Cemile'ye karşı küçük düşürdükten sonra, ben de seni Angaradaki Demokrat Partinin vicdan hürriyeti müdürüne şikâyet ederim.

Fetanet Gürbüzoğlu kapıya doğru yürüdü. Müdür de ister istemez zile bastı. Odacıya:

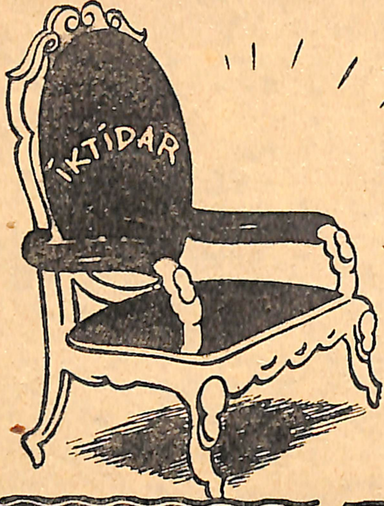
— Çağır bakalım 77 numaralı mevlûtçuyu, dedi. Şu mevlût kuyruğu bir bitse de, biz de radyo işleriyle meşgul olsak biraz..

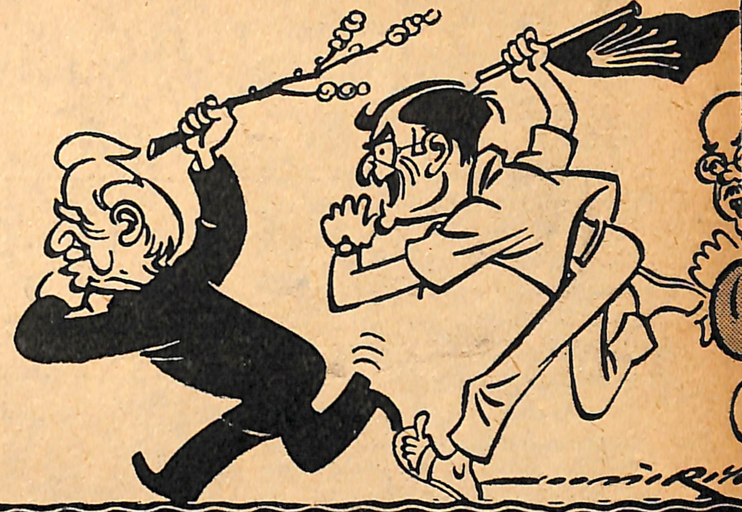
Adnan VELİ

Bir sarhoş, para yerine iki altın dişini verdi! (Gazeteler)

Meyhaneci — Ha bereket... Yine buyurun bayım!..

BAHAR T

Dert Ortağı!

Ahmet Çokdertli bir mezarın başında oturup feryat ediyordu:
Ah, neden bırakıp da gittin?!..

Çokdertlinin feryatlarını duyan bekçi yanına yaklaşıp, teselli ederek sorar:

— Biraz metin olun bayım!.. Vefat eden babanız mıydı?

— Hayır.

— Anneniz mi?

— Hayır.

— Karınız mı?

— Hayır.

— Kız kardeşiniz mi?

— Hayır.

— Çok sevdiğiniz bir arkadaşınız mı?

— Hayır.

— Peki, sizi bu kadar müteessir eden kim olabilir?

— Karımın ilk kocası!..

— Anne, babam geliyor. Önce ben mi karnemi göstereyim, yoksa sen mi terzinin faturasını göstereceksin?..

KOMPARTIMAN arkadaşını merak ediyordu. Bu merakla çarçabuk yemeğini yedi. Lokantalı vagondan yataklı vagona koştu.

Nasıl merak etmesin?... Bir seferinde yol arkadaşı gece yarısı kompartımanı terketmiş, koridorda sabahlamış; bir seferinde de sabahleyin kendisine çatmış, söylemediğini bırakmamıştı.

Bunların sebebi de malûm: Uyurken horlamak!.

Evet, uyurken müthiş horlardı. Kâh boğazlanan bir adamın, kâh böğüren bir dananın, kâh islim bırakan bir lokomotifin, kâh gargara yapan bir hastanın çıkardığı seslerle horlardı!

Bunu bildiği için, o gece yatak arkadaşı olacak bedbahtı merak ediyordu. Çok geçmeden öbür zat da sökün etti. Dazlak kafalı, dalgın bakışlı, gelişi güzel giyinmiş, ellilik bir adamdı. Dudakları arasındaki kürdanı sol eline aldı, sağ elini vagon arkadaşına uzattı ve tanıştılar:

— Felsefe doktoru Edip Punç!.

— Avukat Muhtar Susmazoğlu!.

Biri alttaki yatağın kenarına, öbürü pencere dibindeki sedire oturdular. Şöyle bir gazeteleri karıştırdıktan sonra istimlâkten, pahalılıktan, Üçüncü Dünya Harbinden bahis açtılar. Derken içtimaî tenkidlere giriştiler. Maarif programlarını didiklediler, nihayet naylon mayo ile ahlâk meselesi arasında sustular!.

Saat de on biri bulmuştu. Artık yatmaktan başka yapılacak iş kalmamıştı. Avukatın yatağı üstte, felsefe doktorunun yatağı alttaydı. Felsefeci saygı edip beş on dakika dışarıda oyalandı. Avukat soyunup yatağına çıktı, yattı. Çok geçmeden felsefe doktoru da içeri girdi, kabirde soyunan bir ölü rahatsızlığıyla soyundu, yattı.

Henüz başını yastığa koymuş, lâmbanın düğmesine uzanmıştı ki avukat başını aşağıya uzattı:

— Affedersiniz dostum, dedi, sizden pek mühim bir ricam var...

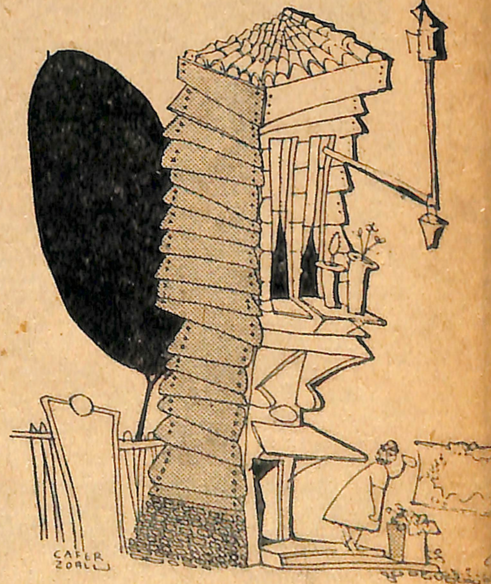
— Estağfurullah, buyurun!.

— Bendeniz... Doğuştan beri... Geceleri... Şey yaparım... Yani horlarım! Bu yüzden rahatsız olmanızdan korkuyorum...

Alttaki hiç bir sey söylemeden dinliyordu:

— Tek yatak aradım, yok... Bilmecburiye çift yatağa kaldım. Sizden ricam şu: Olabilir ki uykunuzun arasında benim horladığımı duyarsınız!... İnşallah duymazsınız ya... Ne olur, ne olmaz... İnsanlık hali bu!... Şayet böyle bir ses duyarsanız, lûtfen bir ıslık çalıverin, bendeniz hemen uyanır,

Çöpçüler haritayla çalı

Çöpçü — Affedersiniz ba ğım... Sizin ev haritada yok!..

AARRUZU !

Doktoru

kendime gelirim! Maşallah uykum pek hafiftir!.

Ne yapsın biçare felsefe doktoru?... Bir defa olan olmuştu. Kazaya rızadan başka elinden ne gelirdi?.

— Zararı yok bayım, diye cevap verdi, yolculuk âleminde olur böyle şeyler! Haydi Allah rahatlık versin!...

— Size de dostum!...

Lâmba söndü. Sesler kesildi...

Sabahleyin gözünü açar açmaz, avukatın ilk işi aşağı sarkıp yol arkadaşına bir «Bonjur!» demek oldu. Fakat bir de ne görsün? Yorgan bir köşeye fırlatılmış, yatak bumburuşuk ve bomboştu!.

Birden içi burkuldu:

— Eyvah, diye söylendi, zavallı adamı kaçırdık galiba!

Yataktan atladı, çarçabuk giyindi, yüzünü ,gözünü yıkarken «Belki acıkmıştır da lokantaya gitmiştir!» diye düşündü. Ve koridora çıktı.

Tren bozkırların geniş virajlarını döne döne Ankaraya yaklaşıyordu. Bütün kompartımanlar kapalıydı. Yalnız garson koridorun ucundaki yatağını bozmakla meşguldü. Avukat:

— Bonjur, diye seslendi, bizim arkadaş acaba lokantada mı?.

Garson ekşi bir suratla yüzüne baktı:

— Sizin arkadaş mı? Bırakın şu münasebetsiz herifi!. diye elindeki yastığa bir yumruk aşketti!.

— Ne oldu?. Ne yaptı?

— Ne yapacak bayım, daha ne yapsın?... Saygısız ,herif, bütün gece yatmadı uyumadı, ıslık çaldı, durdu. Komşu yolcular şikâyet ettiler. Bilecikte indirip polise teslim ettik!. Deli midir, nedir?.

Avukat işin aslını birden anlayamadı galiba ki:

— Hay saygısız hay, diye başını salladı, bir de felsefe doktoru olacak!...

Saygun SAYGILI

※

Ayıp!

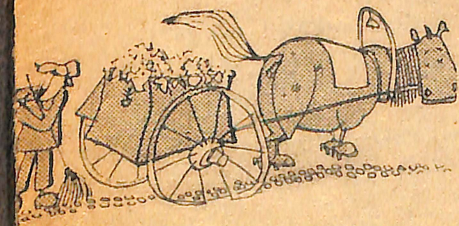
Zehra hanım, divanda sinema mecmuası okuyan kızı Leylâya çıkışıyordu

— Nedir bu senin yaptığın kızım. Hiç utanmıyor musun? Gene yolda seni bir erkekle konuşurken görmüşler. Vallahi, biz senin yaşında iken, bir erkekle konuşurken yüzümüz kızarırdı.

Leylâ, sinema mecmuasını bırakıp annesinin sözünü kesti:

— Desene anne. O zaman erkekler size çok ayıp şeyler söylerlermiş!...

şacak!.. (Gazetler)

an, çöpünüzü alamıyaca.

Yemek !

Ahmet Dertlier arkadaşıyla yolda dertleşiyordu:

— Sorma kardeşim. Karımı nişanlı iken öyle seviyor... Öyle seviyordum ki... İçimden âdeta onu yemek geliyordu!

— Peki, ya şimdi?

Ahmet Dertlier başını sallıyarak cevap verdi:

— Şimdi, onu yemediğime pişmanım!...

Çocuk !

Bir er çocuğunun olacağını söyliyerek, yüzbaşısından izin ister. Talimatname gereğince, yüzbaşı erin izin kâğıdını yazıp, kendisine verirken sorar:

— E, hayırlı olsun, çocuğun ne zaman doğacak?

Er hazırol vaziyetini alır. Selâm dururken cevap verir:

— Ben eve vardıktan dokuz ay sonra komutanım!

— Hikmetinden sual olunmaz Rabbim. Hem beş parmak vermişsin, hem de «Allahın emri dörde kadar» buyurmuşsun!..

GECENİN GETİRDİĞİ

Uykusuz, perişan, sarhoş geçen bir gecenin sonunda, Lâleli'den Bayezit'e doğru ilerliyoruz. Cadde ıslak, İstanbulun rutubeti sanki kemiklerimizde ve canımızda. Arkadaşım, romatizmasının azacağını düşünüyor, şu saatte Üsküdardaki evine nasıl gideceğini düşünüyor, yarına parasının kalmadığını düşünüyor. Hadi erkekçe itiraf, paramızın kalmadığını düşünüyoruz. Gene benim halimin teselli kabul eder bir tarafı var. Yarın gider, mecmuadan biraz avans çekerim diyorum. O da, benden avans çekeceği düşüncesiyle teselli buluyor...

— Yarın sana, mecmuaya telefon ederim, diyor. Sonra, vazgeçiyor bu fikrinden: Saat 11 de ben gelir parayı alırım, diyor. İkimiz de paradan başka şey düşünemiyoruz şu anda. Gece sakin, gece sessiz, ıslak kaldırımda yorgun adımlarımızın takırtılarını dinleye dinleye, konuşmadan, yürümeye devam ediyoruz.

— Tak, tak, tak, tak...

Ah! bir sigara olsa, bir sigara. bir tek sigara. Çeşiti ne olursa olsun. İster köylü, ister birinci, ister yeni harman. Bir bayii dükkânının karanlık vitrininde, ümitsiz bakışlar dolaştırıyoruz. Yanımızdan bir ihtiyar geçiyor, utanmayı falan bir kenara itip:

— Baba, diyorum, bize iki sigara verebilir misin?

Aldığımız sigaraları, 6 aylık bebeklerin, emziğe olan hırsları içinde, dudaklarımıza götürüyoruz. Tek tük taksiler geçiyor yanımızdan, İ. E. T. T. personelini taşıyan bir otobüs geçiyor... Uzaktan bir çocuk: — Gazeteeee... diye bağırıyor. Hayat yeniden baş lamak üzere, sanki koca, kos koca bir dev, etrafı telâşa vererek homurtularla, ayağa kalkıyor. İstanbul uyanıyor, insanlar uyanıyorf, biz ise, uyumağa gidiyoruz!

Apartımanlara bakıyorum, siyah bir kumaş parçasına benziyorlar. İçindekiler, daha uyuyorlardır.

Ama nasıl uyuyuş, nasıl yatış? Kimi geniş, rahat, pufla yatakta sevişmenin verdiği mes'ut bir gevşeklik içinde uyuyordur; kimi, bahtiyar rüyalar içinde, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm uyuyordur; kimi, hastadır, uyuyamıyordur. Ve geceler, onu hep böyle buluyordur. Oysa ki yaşamak istiyordur o... Sarhoş yaşamak, severek yaşamak, sevilerek yaşamak, gülerek, ağlıyarak, kızarak, nefret ederek yaşamak.

Eve geç kaldığım geceler, apartmanlara baktıkça, şu düşünce gelir aklıma: Burada oturanlar, acaba şimdi ne yapıyorlardır? Bu his, daha çok, Ankaraya gittiğim geceler yakalar beni... Aksi gibi, hep de kışın giderim Ankaraya! Karlar, yerde donmuş olur. Bomonti dönüşü; ayın parça parça aydınlattığı Cihan sokakta, sarhoş adımlarımı, buzları çatır çutur kıra kıra ilerler, bazı ışıklı katlardan insanı taa içinden sarsan ince. tiz, musiki dolu, kadın kahkahaları, kulaklarıma dolar...

— Hah hah hah haaaa!...

Hadi bakalım, bu sefer de bu hanım acaba neye gülüyordur diye kaygılanırım. Bazı katların bacalarından dumanlar, beyaz geceye karışır. Sıcak bir oda, güzel bir hanım, radyoda Chopin'in Polonez'i... Evin erkeği, pijamasını giymiş, divana oturmuş, ya da uzanmış gazetesini okuyor, hanım çay demliyordur. Hep iyi şeyler geçer aklımdan. İnsana mutluluk veren aykırı hislerden uzak iyi şeyler... O zaman, Ah! İşte o zaman içimi bir bezginlik, bir öksüzlük, bir umutsuzluk kaplar. Bu romantik dekor, beni de romantik yapar. Ara sıra yaşadığım çılgın akşamlarımdan utanırım. Benim de böyle bir evim olsa, benim de güzel, anlayışlı bir karım olsa, bana çay pişirse derim. Yok, yok, daha fazla kendimi beş yaşındaki halimde farzederim. Saçları bembeyaz annemin, beni öpmesini, öpmesini, öpmesini ve benim de yorgun başımı, onun göğsüne gömerek hıçkırmamı, gene onun:

— Benim deli oğlum, şaşkın oğlum diye sevmesini isterim. Kendi kendime:

— Bu son, derim. Artık yaşayışıma bir çeki düzen vereceğim.

Lâkin yapamam, ertesi günü, verdiğim sözü unuturum. Onun içindir ki, politikacılarımızın, iktidara geçince, muhalefetteyken ettikleri vaadleri unutmalarını, bir bakıma effediyorum ben...

★

Kafam tokmak altındaki davul gibi! Bir dostumun 4 yaşındaki kızı, yazıya oturduğum masanın başına dikilmiş, kalemimin, kâğıt üzerinde uzun tereddütler geçirmesine kızıp:

— Hadisese, hadi yaz...

Diyor... Yazıyorum. Kalem, gene tereddütte, kafamla kalem, elele vermiş bana ihanet ediyorlar. Oysa ki, hiç böyle olmamıştı. Kız:

— Hadiiii, diyor.

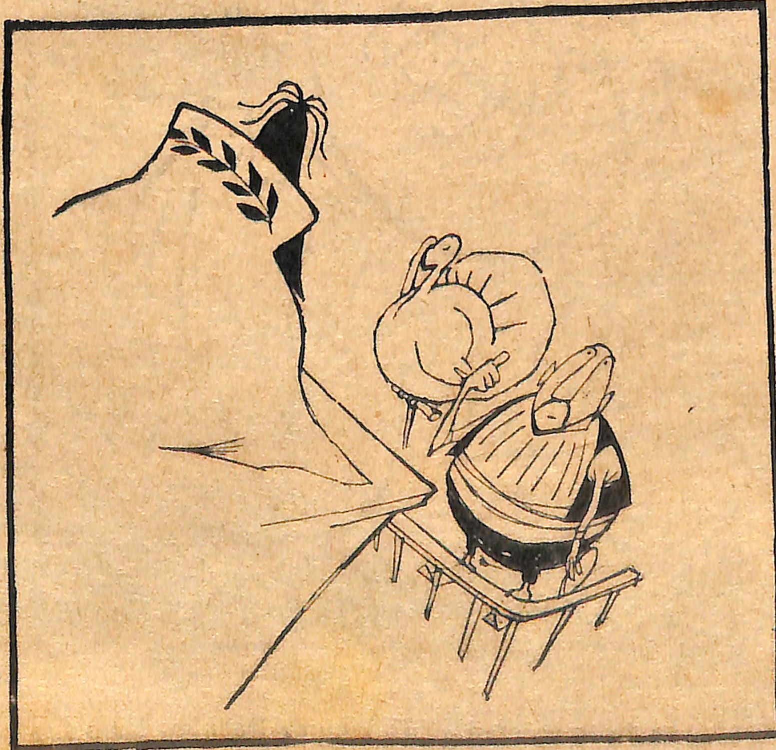
ve kalem: dolap beygiri gibi, dürttükçe yazıyor.

Kafam tokmak altındaki, sahur davulu gibi; uykusuz bir gecenin sabahında da, yazı mı yazılırmış? Uykusuz geceler, uykulu gündüzler!...

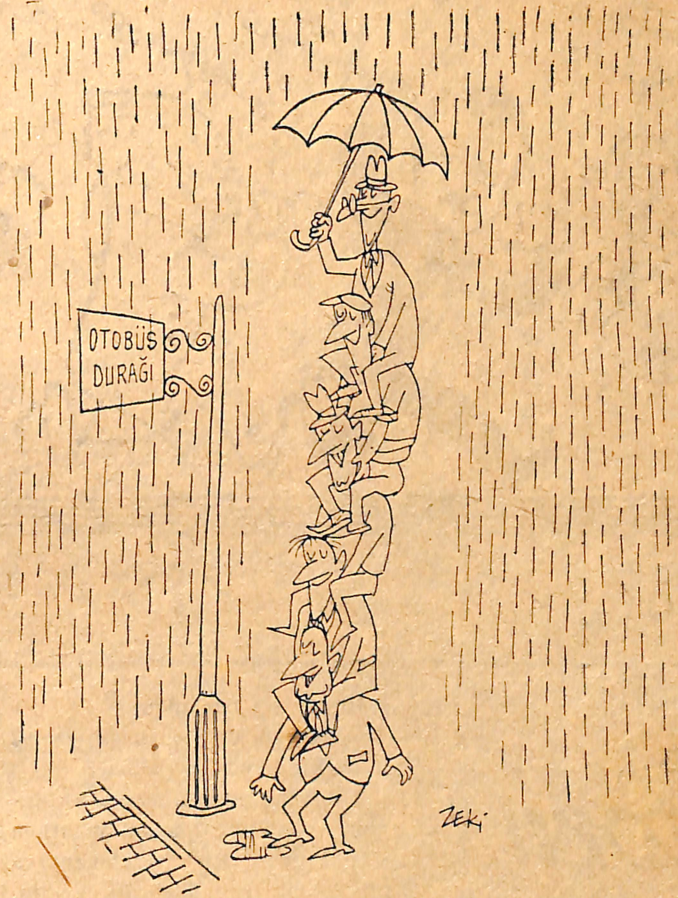
Bencileyin garipler gecelere, geceler bencileyin gariplere kavuşuyoruz... Bir gençlik geçiyor ve sanırım geçti bile! Baharı bitirdik, yaza giriyoruz. Şen olsun Halep şehri!

Yaşar ÖZEN

Bir muhtar, bir hindiyi dâva etti... **(Gazeteler)**

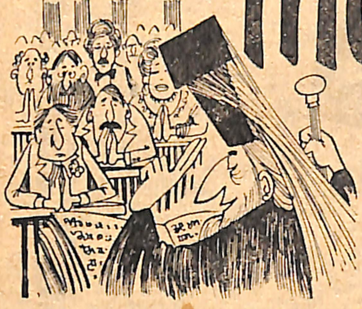

— Yoh, bir şey demedi emme, fena fena düşünüyordu!...

YAZISIZ

Peder Martinez

Amerikanın cenubunda New Mexico eyaletinde, İspanyol asıllı bir sürü ufak kasabalar vardır ve San Jose de bunlardan biridir.

Buraya yeni tâyin edilmiş olan peder Martinez bu çok küçük fakat şirin kasabayı çok sevmişti. Büyük bir şevkle işe sarıldı; o zamana kadar pek bakımsız kalmış olan kiliseyi iyice temizletti, madenî eşyaları parlattı ve müthiş vaazlar hazırladı. İlk iki, üç hafta belki biraz da merak saikiyle bu yeni rahibi dinlemek ve görmek için kasaba ahalisi kiliseyi doldurdu; fakat bundan sonra umumî bir alâkasızlık başladı. Peder Martinez'in, buraya gelmeden önce çok dindar olduklarını öğrenip sevindiği San Jose'liler, onun günlerce tasarlayıp en mükemmel şekilde sunduğu vaazlarını derin bir kayıtsızlıkla, hattâ esneyerek dinliyor, dolaştırılan iane tabağında bir iki metelik ya bulunuyor ya bulunmuyordu...

Peder Martinez deli olacaktı; İsa ve Meryem'in yardımlarına sığınıyor ve sonra yakaladığı câzip bir vaaz konusunu bıkmadan işleyip ümitle pazarı bekliyordu. Fakat nafile! Bu yürekten çabaların ürünleri çok, ama çok zayıftı!...

O sabah yine sıkıntı ile bunalan peder Martinez kilisede oturamadı, kasabaya dolaşmağa çıktı ve San Jose'nin yegâne bakkalı Pablo'nun dükkânına uğradı.

Pablo, papaza gereken hürmet ve ikramı göstermekte kusur etmedi. Konuşurken Peder Martinez lâfı kiliseye getirdi ve birden sordu:

— San Jose ahalisine kiliseyi sevdirememedeki sebep nedir dersin Pablo? Halbuki sırf bunun için çalışıyorum...

Pablo biraz müşkül durumda kalmıştı, fakat papazın samimiyeti onu cesaretlendirdi ve:

— Aziz Peder dedi, Sanırım ki San Jose'liler sizin vaazlarınızdan hoşlanmıyorlar!...

Peder Martinez başka herhangi bir şey işitse bu kadar şaşırmıyacaktı; fakat vaazları... O kadar itina ile hazırladığı, en dinsiz adamı bile Allah ve İsa aşkı ile doldurup koyu bir Hristiyan yapacak kudrette, başka bir yerde bütün klise ahalisinin ceplerinin içini dışına döndürebilecek nitelikteki vaazları ha!...

— Nasıl olur Pablo? dedi, Ben sizler için konuların en seçmelerini bulup, vaazların en güzellerini hazırlıyorum! Nasıl olur?

— Olabilir Peder! Siz neticeye bakın: İane toplıyabiliyor musunuz?

— Hayır!

— O halde size açıkça söyliyeyim aziz Peder; siz kürsüye çıkıyorsunuz ve İsa ile Meryemden başlayıp sıra ile bütün azizlerden uzun uzun bahsediyorsunuz da bizim kasabamızın hâmisi Sen Jose'hem de tasviri tam arkanızda asılı olduğu halde, hiç aklınıza gelmiyor. Halbuki bizi anlıyan, bize en yakın olan ne Sen Peter, ne Sen Pol, ne de başkasıdır. Doğrusu Sen Joseyi bu kadar ihmaliniz bizi artık kızdırmağa bile başladı!...

Peder Martinez birden müthiş bir ferahlık duydu. Hay Allah! Demek mesele bu kadar basitti de haberi yoktu ha!

★

O hafta kiliseyi dolduran kasabalılar büyük bir sürprizle karşılaştılar: Kürsüye yeni bir örtü örtülmüş, üzerine, San Jose'nin tasviri duvarda her zamanki yerinden alınarak gayet esaslı bir şekilde yerleştirilmişti. Azizin nurlu yüzü âdeta ahaliye gülümsiyerek bakıyor, Peder Martinez ise mütevazi bir tavırla ayakta duruyordu. Biraz bekledikten sonra vaazına başladı:

— Sevgili kardeşlerim; San Jose'nin tasvirini kürsüye koyuşuma belki biraz şaşırdınız! Halbuki bunun sebebi gayet basit: O, hiç konuşmadığı halde sizlere, benden daha çok daha iyi vaaz verir. Bugün, azizlerin en azizi, sizin aziziniz büyük San Jose'nin günüdür. O lâfla vakit geçirmez; müşkül durumda olanlara yardıma koşar. Ona hep beraber dua edelim. Sizleri kurtaracak olan o'dur; ekinlerinizi büyüten, hayvanlarınızı çoğaltan, size sıhhat ve servet veren hep San Jose'dir. San Jose...

Bu vaaz büyük bir başarı olmuştu; ahali heyecanla dalgalanıyordu. Gittikçe artan bir coşkunlukla San Jose'yi methe devam eden Peder Martinez bir ara kürsünün yanında Pablo'yu farketti. Bakkalın yüzü karmakarışıktı ve söyliyecek bir şeyi varmış gibi idi:

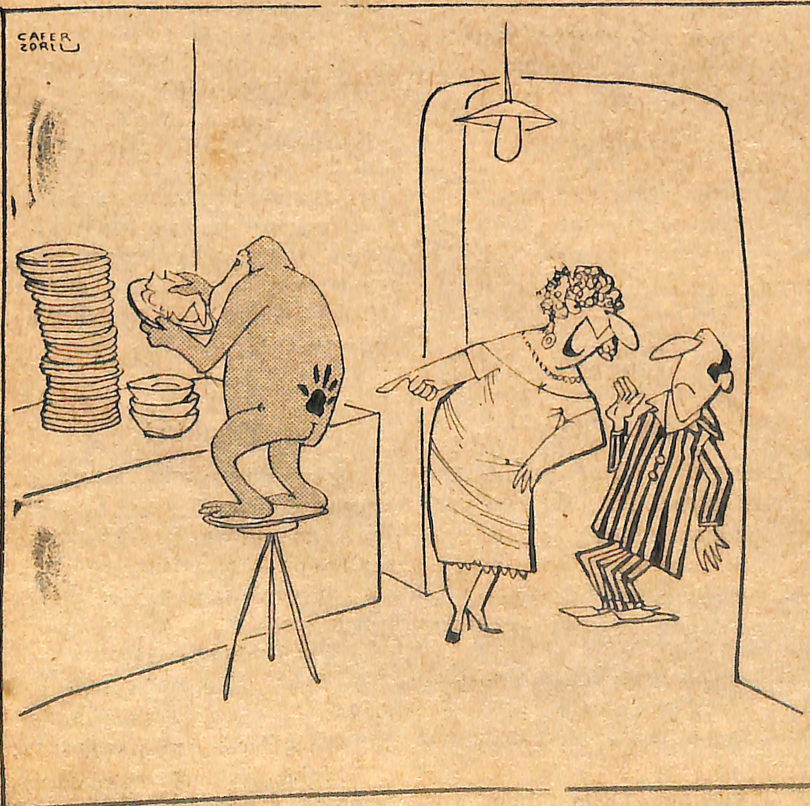
Nihayet fırsatını yakaladı ve bir ara nefes almak için duran rahibe:

— Aman aziz Peder, diye fısıldadı; iane tabağı ağız ağıza doldu, artık şu San Jose bahsini kes, yoksa yarına kimsede on para kalmıyacak! Unutma ki ben de köyün yegâne bakkalıyım...

— Bundan evvelki yerinden neye çıktın?...
— Beyefendi uyurken çok horluyordu!...

Hizmetçilerin yerine maymunlar kullanılacak... (Gazeteler)

— Hınzır herif, yine hizmetçiyle dalga geçmişsin!

KISACIK LÂFLAR

Kadınlarla şeytanlar aynı yolun yolcusudurlar.

★

Kadınların kalblerindekini anlamak için, onlara izzeti nefislerinde açtığımız deliklerden bakmalıdır.

★

Yılan zehirinden daha kuvvetli zehir olmadığı gibi kadın hiddetinden daha şiddetli hiddet de olamaz.

★

Ruhen güzelle bedenen güzel arasında bir seçme yapmak gerekirse dam olarak bedenen güzeli, eş olarak da ruhen güzeli tercih etmelidir.

★

Sevgi bahsinde kadınlar ölüme benzerler: İstemedikleri zaman zehirler, istedikleri zaman ise gelmezler.

★

Kadın tabiatın hoş bir münasebetsizliğidir.

★

Kadınların erkeklere nazaran beyinlerinde bir hücre eksik, kalblerinde bir adele fazladır.

★

Kadın hiçbir zaman kendisi için yaptığımızın değil sadece yapmadığımızın farkına varır.

★

Arzulanan kadın melek, elde edileni iblistir.

★

Tüyden daha hafif ne vardır? Toz. Tozdan daha hafif? Kadın. Kadından daha hafif? Hiçbir şey.

★

Erkek affeder ve unutur; kadın sadece affeder.

★

Kadınlar tecessüs, tefahür, taklit, çok defa da can sıkıntısından severler; fakat bazan da aşk yüzünden sevdikleri olur.

C. H. P. lilerin bahar taarruzu devam ediyor. (Gazeteler)

— Rica ederim, taarruz etmeyiniz!...

— Şu tabloya bütün ömrümü verdim... Ama hayatımı da kazandım sayılır!...

Vaz geçtim!

İki mahkûm bir ay çalışıp, hücrelerinin demir parmaklıklarını keserler. Tam kaçacakları sırada biri gerisin geriye döner:

— Vallahi kardeşim ben vazgeçtim!...

Arkadaşı hayretle sorar:

— Neden?...

— Şimdi haber aldım. Kaynanam bu sabah eve dönmüş!..

Hediye!

Ali, arkadaşını ikaz etti:

— Sinemadan çıkınca, bana bir abajur almamı hatırlat.

— Neden?

— Nişanlım bir kitap hediye etti de...

Güzellik!

Meşe Palas otelinin lokanta kısmında çalışan en güzel kızı müdür odasına çağırır:

— Seni işinden çıkaracağım için çok müteessirim kızım.

— Bir ihmalimi mi gördünüz müdür bey?...

— Hayır. Ama bütün müşterilerim sana âşık oluyor...

— Bunda benim bir kabahatim var mı?...

— Yok ama kızım... Hepsi yemekten içmekten kesiliyor!...

Dalgın!..

Enver Hiddet arkadaşına anlatıyordu:

— Karımı başkasıyla kolkola görünce... İşte o zaman beynim döndü!... Kafamı kaybettim!...

Arkadaşı Hasan Dalgıner, dalgın dalgın cevap verdi:

— İçinde bir şey var mıydı?...

Zavallı!.

Küçük Ali sevinçle büyükannesine koşar:

— Babaanneciğim, yeni bir apartıman tuttuk. Öyle büyük ki... Benim de Ayşenin de ayrı ayrı birer odamız olacak. Ama zavallı babacığım, yine annemle bir odada yatacak!...

Yasaktır!

Ankara Ekspresinde, sigara içmiyenlere mahsus vagonda, ağzında piposu ile oturan yolcuya kondüktör ihtar etti:

— Bayım, bu vagonda sigara içmek yasaktır!

— Ben içmiyorum ki...

— Peki, ağzınızdaki pipo nedir?

Yolcu gülerek cevap verdi:

— Yahu, ayağımda da ayakkaplarım var... Şu anda yürüyor muyum?...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yaprak!

Küçük Bessie elinde kurumuş ve sararmış bir yaprak olduğu halde koşarak odaya girdi:

— Büyükanneciğim diye bağırdı; bak İncil'in arasında bu yaprağı buldum! Sakın Havva Anamızın olmasın?

(İngiliz)

Teklif!

Abner Scott senelerdir Sophie Simpkins'i seviyor; fakat bir türlü cesaret edip ona evlenme teklif edemiyordu. Böylece uzun yıllar geçti. Sophie artık yaşlı bir kız olmuştu; en sonunda Abner Scott teklifini yapmağa karar verdi. Lâkin bunu ancak telefonla söyliyebilecekti. Bütün cesaretini topladı ve telefonu açtı:

— Alo! Miss Simpkins siz misiniz?

— Evet, ben Sophie Simpkins'im buyrun!...

— Miss Simpkins, benimle evlenir misiniz?

— Elbette! Yalnız, siz kimsiniz?

(İngiliz)

İlk zevce!

Hollywood'lu meşhur bir aktörün düğününde gelini gözden geçiren iki artistten biri:

— Çok cici kız değil mi? dedi. Mükemmel bir ilk zevce olacak doğrusu!...

(Amerikan)

Düğün!

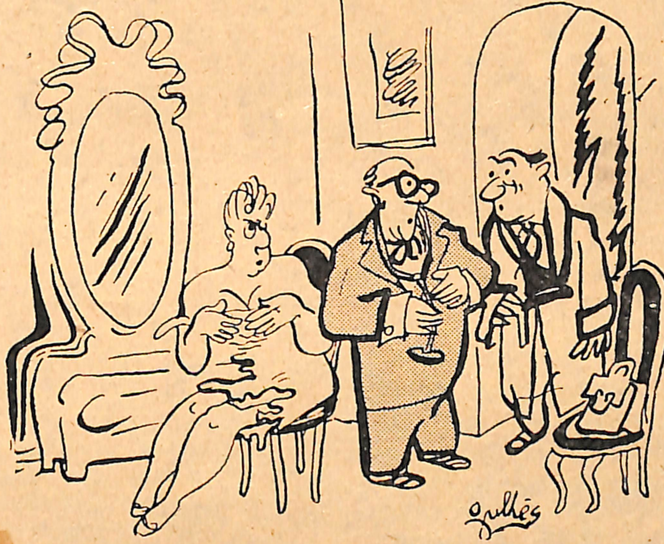
Jim merakla Jack'a soruyordu:

— Nasıl, Mabel'in düğünü kalabalık mıydı?

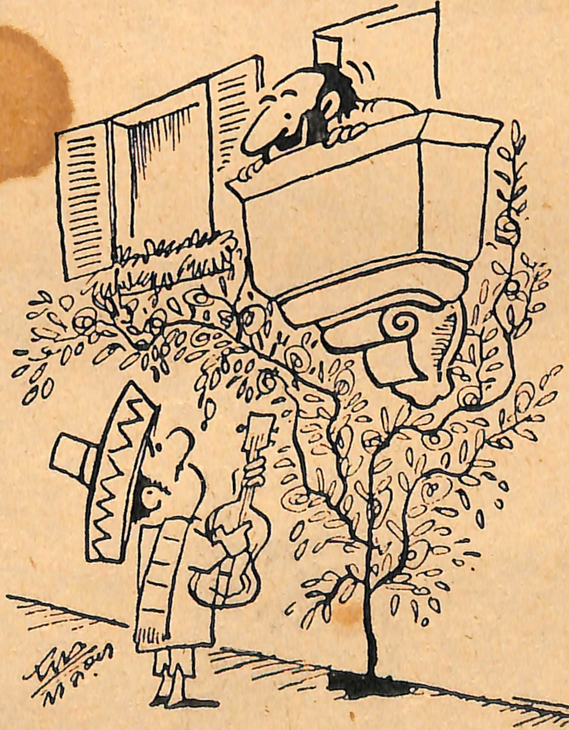
Jack tasdik etti:

— Hem de nasıl? Tam iki defa kuyruğa girip gelini öptüm de kimse farkına varmadı!

(Amerikan)

— Boğazına bakacağım... Bir kaşık lûtfeder misiniz?...
— Kepçe versem daha iyi değil mi doktor?...

— Âferin delikanlı, güzel sesin var... Kızıma söylerim!..

İlân!

Bir San Francisko gazetesinde şöyle bir ilân görüldü:
«Soyadı Auchincloss olan bir aile için kaçırılmaz bir fırsat: Elden düşme bir mezar taşı satılıktır.»

(Amerikan)

Acımak!

— Dostum, sana karşı büyük bir acıma hissi var içimde...

— Niçin?

— Niçin olacak! Karım dün yeni bir şapka aldı ve bugün senin karını ziyarete gelecek!..

(Fransız)

Nasıl olmuş?

Adamcağız hayretle söyleniyordu:

— Demek ben dün gece uykumda konuştum ha! Hayret doğrusu, hayret!

Karısı sordu:

— Kuzum, ne var bunda bu kadar şaşacak?

— Ne var olur mu? Ben dün gece rüyamda senin anneni gördüm; nasıl oldu da konuşma fırsatı buldum, ona şaşıyorum!

(Fransız)

Acemi avcı!

Komedyen Victor Moore'u bir av partisine dâvet etmişlerdi. İki saat kadar orman içinde dolaştıktan sonra solgun ve telâşlı kampa döndü ve ilk rastladığına nefes nefese sordu:

— Herkes sağ salim kampa döndü mü?

— Evet.

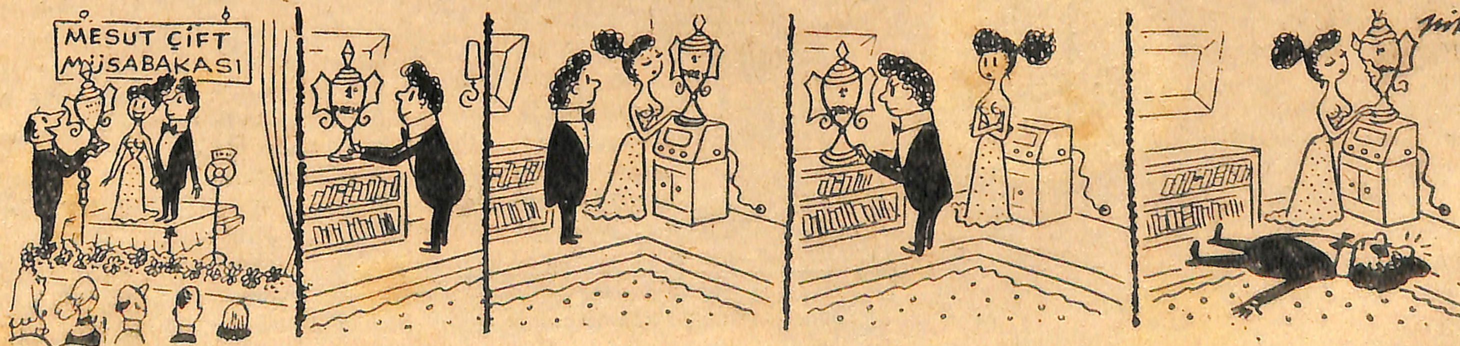
— Yaralı filân yok değil mi?

— Yok!

Victor Moore rahat bir soluk kaldı:

— Çok şükür yârabbi! Demek vurduğum bir geyikmiş!

(Amerikan)

YAZISIZ

(Müzehher, öfkeyle Beceren'e bakar. Beceren ellerini açar, omuzlarını kaldırır, gülümser.)

Beceren — Aldırma küçük hanımcığım, aldırma.. Seçim dünyası değil, geçim dünyası bu!..

(Onlar balkona çıkar, diğerleri kalır.)

Abdurrahman — Aşkolsun vallahi... Öyle bir telâşa verdir ki hepimizi, ağzımız, dilimiz bağlandı...

Beceren — Zarar yok, zarar yok... Ağzınız, diliniz bağlansın biraz gözünüz açılsın... Açıkgözler dünyasında yaşıyoruz Paşam!.

Abdurrahman — Doğru söylüyor ama, herif biraz yılışıkça görünüyor... Komşularımız sorarlarsa ne diyeceğiz? Kim diyeceğiz?

Leylâ — Züğürtlük belâsı... Ya lımıza pansiyon mu aldık diyelim?...

Beceren — Aman Paşam, aman hanımefendiciğim, düşününüz bir kere: Yarım, polisi, bekçisi, tahsildarı, çat kapı, vergi borcundan dolayı hacze gelirlerse daha mı iyi?... Vâdesi geçmiş bonolar için, haraç mezat eşyalarınız satılırsa daha mı güzel?.. Acaba o zaman yalı komşularınız bir şey söylemez mi?... Halbuki, şimdi onlara verilecek cevap çok kolay: Mısır'dan eski bir aile dostumuz geldi, bir kaç ay kalıp gidecek... Kışın da biz iadei ziyaret edeceğiz dersiniz, vesselâm!... Siz şimdi bana söyleyin bakalım: Bu hacı fışfıştan, mevsimliğine ne kira istiyelim... Yalnız kira da değil, yatak, yorgan, kahvaltı, yemek, içmek, çamaşır, ütü Hepsi dahil... Ne buyurulur?

Abdurrahman — Vallahi bilmem... Böyle hesaplara hiç aklım ermez... Hanımcığım, sen ne dersin?...

Leylâ — En iyisi Beceren beye bırakalım, o ne münasip görürse...

Beceren — Efendimiz, itimadınıza teşekkürler ederim. Ama, önce siz aşağı yukarı bir miktar söyleyin... Sonra, ben de fikrimi arzederim...

Abdurrahman — (Salonda ağır ağır dolaşarak) Aşağı yukarı . Aşağı, yukarı... Bilmem ki, bin lira istesek mi?...

Beceren — (Telâşla Paşanın ağzını kapar) Aman Paşa hazretleri susunuz... Ben bile duymuş olmıyayım... Tarabya'da yalı mı kiralıyoruz, yoksa Yedikule'de gecekondu mu?...

Leylâ — Ah Paşacığım, yıllarca koca Osmanlı Devletini idare ettiniz, hâlâ hesaba aklınız ermez... Hiç bin lira olur mu?... Durun, ben size şöyle üstün körü bir toplayım: Yediyüz lira vergi... Efendim?... Yedi yüz vergi... Dört yüz de Müzehher'in terzisi .. Ne etti?

Beceren — Bin yüz!

Leylâ — İki yüz bakkal Koçoya...

Beceren — Bin üç yüz..

Leylâ — Yüz elli kasap Ali Efendiye...

Beceren — Bin dört yüz elli ..

Leylâ — Manav, kömürcü, telefon, elektrik de aşağı yukarı üç yüz... Ne etti?

Beceren — Bin yedi yüz elli...

Leylâ — Eh, birkaç yüz de söyle böyle lâzım... İki bin lira istiyelim mi?...

Beceren — Maşallah... Maşallah... Paşa hazretlerinin refikaları olduğunuz nasıl da belli... Hanımefendi hazretleri, Şefik Ezhar Paşa gibi kelepir, piyangonun büyük ikramiyesine benzer, İnsanın ömründe bir kere çıkar ancak!... Onun için biz, müsaade buyurunuz, hacı babadan peşin peşin beş bin lira istiyeceğiz . Yalnız, bana biraz müsaade... Pazarlığı burada değil, balkonda, küçük hanımın yanında yapacağım..

(Beceren balkona çıkar)

Abdurrahman — Ya bu Ahmet Beceren deli, ya biz fena halde aptalız!...

Leylâ — Galiba ikincisi daha doğru Paşam!

Abdurrahman — Hani herif beş bin lirayı sayarken sevincinden şuracığa yığılıvermezsem çok iyi..

Leylâ — İnşallah ilk iş, şu ufak tefek borçları temizler, sonra da maaş cüzdanınızı Becerenden kurtarırız... Bir de Müzehher'in düğününü yaptık mı?...

(Birden balkon kapısı açılır, Ezhar Paşa önde, sevincinden uçar gibi, salona girerler.)

Ezhar — Altı bin liraaa... Vallahi bedava... Billâhi bedava... Faddal ya Paşa, faddal... Bir bin.. İki bin... Üç bin .. Dört bin.. beş bin... Altı bin!...

Abdurrahman — (Ellerinden paralar dökülecek gibi titreyerek) Aman Beceren bey, bu ne?... Hani sen...

Beceren — (Telâşlı, sözünü keserek) Evet Paşam, siz yedi bin lira buyurmuştunuz ama, ben altı bin dedim... Artık hatırım için lûtfen kabul buyurunuz ..

Ezhar — Naasıl, naaasıl?.. Başaaa hazretleri yedi bin lira soyledi... Ya lanşeri Beceren!... Ne için bana altı bin soyledi?... Ulmaaz!... Başa hazretleri ne emretti, o ulajak! .. Yedi bin liraaa, yedi bin liraaa!... Faddal Başa hazretleri, bir bin liraaa daha!...

(Müzehher'e dönerek) Siz Müzehher, ben Ezhar!... Aramızda teklif, tekellüf mafiş!...

(Beceren'e dönerek)

Ezhar — Bejeren!... Al, bu bin lira da senin komisyon!...

Beceren — (Bir yandan alır, bir yandan da geri geri çekilir) Aman Paşa hazretleri, estağfurullah, estağfurullah... Vallahi utandırıyorsunuz bendenizi!...

Müzehher — En sonunda muradınıza erdiniz Beceren beyefendi...

Beceren — Daha ermedim küçük hanımcığım .. Bu henüz başlangıç... Siz asıl sonuna bakınız!

(Kapı açılır, Gündüz girer)

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Evdekiler — Gündüz

Gündüz — (Geri çekilir gibi) Ooo, pardon... Rahatsız ettim galiba...

Leylâ — O nasıl söz Gündüz?.. Senden kim rahatsız olacakmış?...

Müzehher — Gel, sizi tanıştırayım: Kiracımız Ezhar Başaaa... Gündüz Turna: Nişanlım!..

Ezhar — (Yüzünü buruşturarak) Nişanlı... Sizin nişanlı... (Beceren'e dönerek) Biraz balkona şıkup hava alalım! .. Yallah!...

Müzehher — (Arkasından nefretle) Fellâh!...

— PERDE —

İKİNCİ PERDE

(Sahne: Sahne ikiye bölünmüştür. Sağdaki küçük bir salon soldaki Müzehher'in yatak odası. Salonun sağındaki kapıdan koridora gidilir. Salondaki kapı Müzehher'in yatak odasına açılır. Karşıdaki kapı başka bir koridora açılmaktadır.)

BİRİNCİ MECLİS

Ezhar — Fatma — Müzehher

(Müzehher, yatak odasındadır. Arkasında mayo, denize açılmış pencere önünde vücut hareketleri yapmaktadır.)

Müzehher — Bir... İki .. Bir... İki...

(Devamı var)

SÜMERBANK

Sümerbank'da
Açtıracağınız bir tasarruf
hesabı size devamlı
menfaatler sağlar

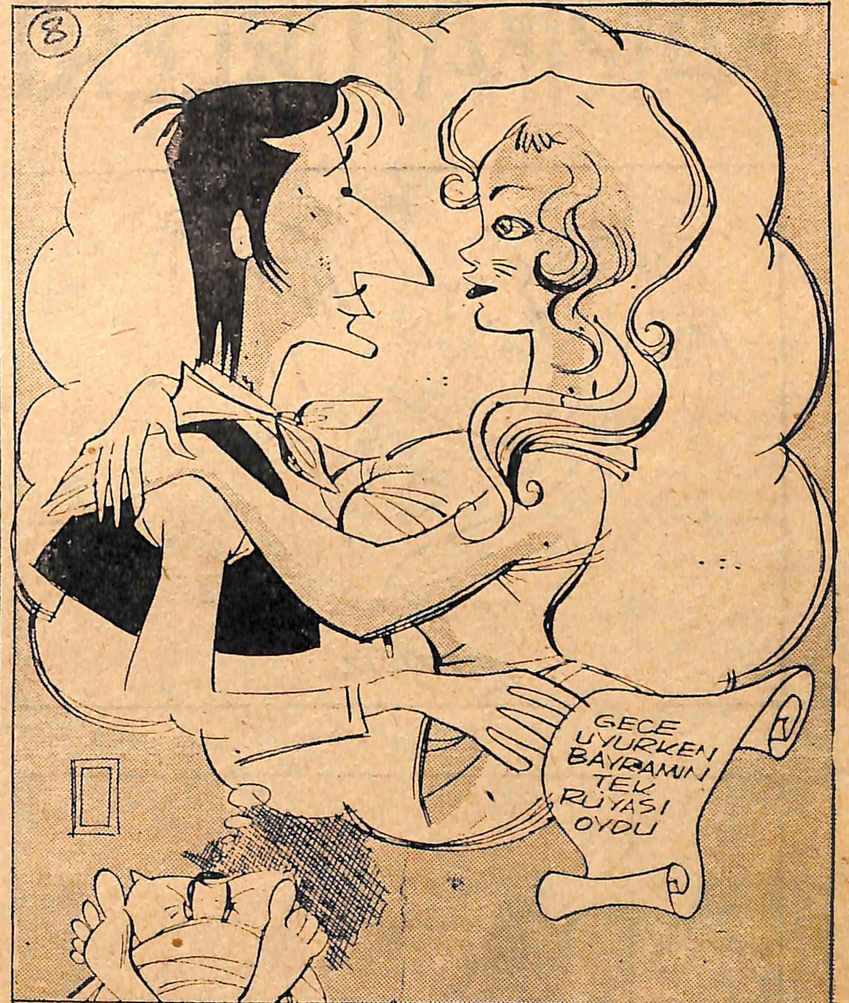
İHAP HULUSİ
İSTANBUL

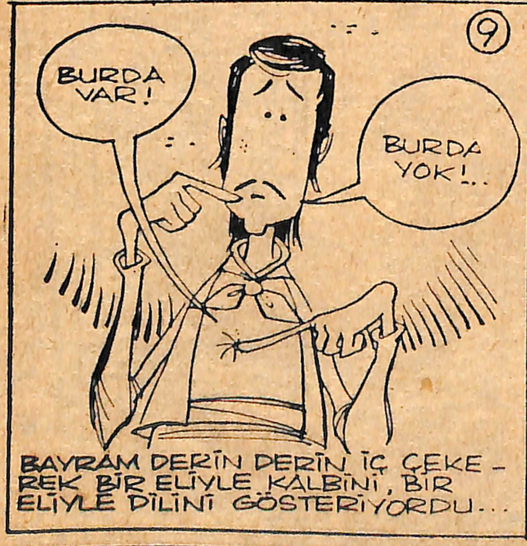
Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Adres : Klotfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

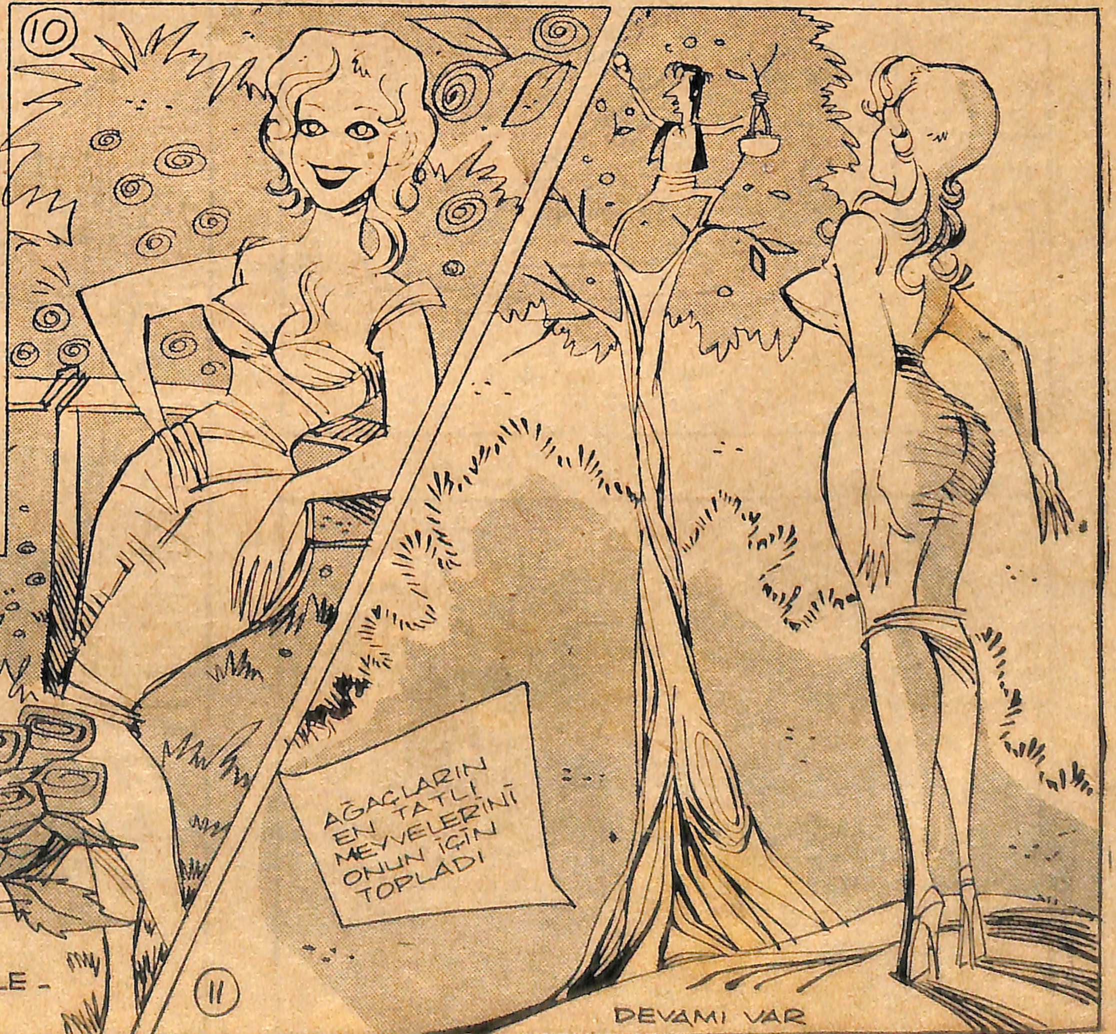
Ülân-ı Aşk

ÇİZEN RIZA RAZI

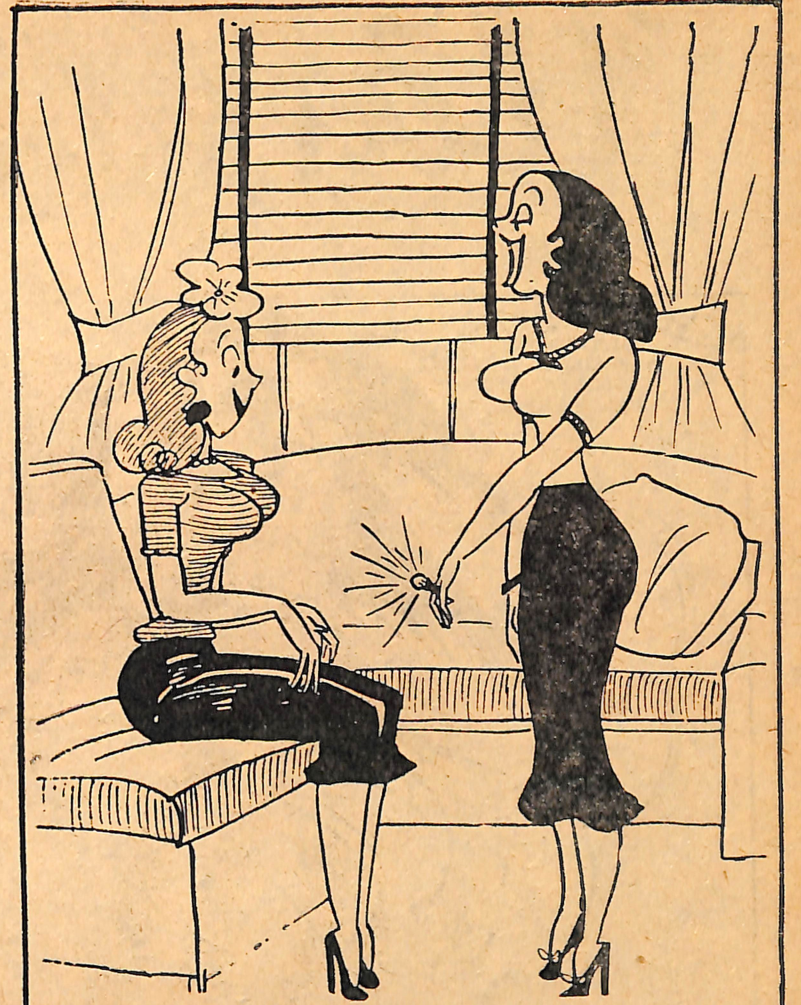

BAHÇENİN EN GÜZEL GÜLLE-RİNİ ONA VERDİ...

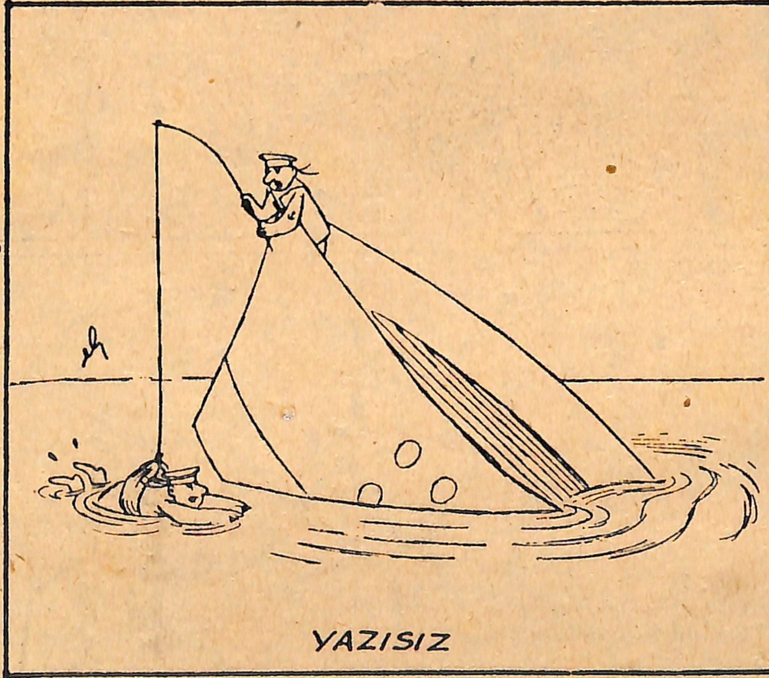
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ

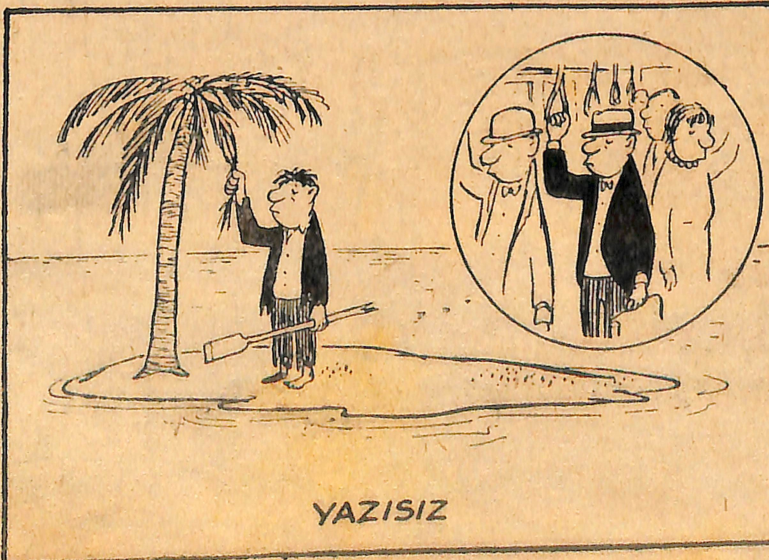
—NİŞANLININ KARDEŞİ YOK MU ACABA?.. SENİNLE AKRABA OLMAYI O KADAR İSTERİM Kİ!

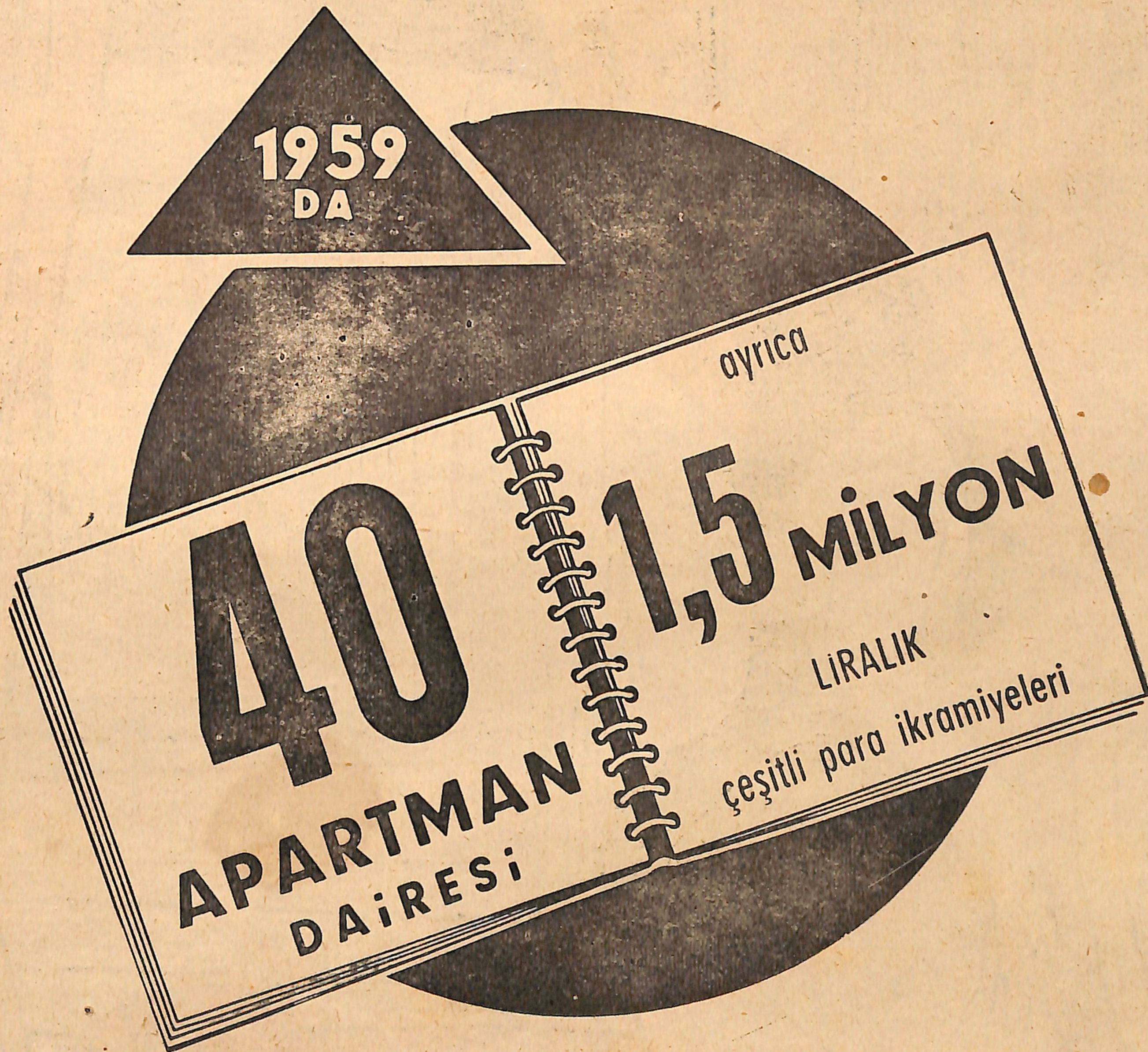
YAZISIZ

—BUNA DA BİLET İSTER Mİ?..

YAZISIZ

Çekilişlere, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası verilir

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Ne terbiyesiz adam, traş olurken perdesini kapamıyor!..